

MARISStella Octek

(S..Čižmešija)

Martin i Anika Čižmešija

Zavjet Izvora Života

(Roman za djecu u nastavcima I.dio)

DJECA ČAROBNOG VRTA

Zagreb 2020 CRO

MARISStella Octek
(S..Čižmešija)
Martin i Anika Čižmešija

Zavjet Izvora Života
(Roman za djecu u nastavcima I.dio)

DJECA ČAROBNOG VRTA

MARISSTELLA OCTEK

Zavjet Izvora Života : DJECA ČAROBNOG VRTA

Roman za djecu i mladež u
nastavcima I. dio

***Copyright* © Marisstella Octek 2020**

**Sva prava pridržana © Marisstella
Octek 2020**

Zagreb - Visoko 2020

UUID: 46ce1b5a-a9a8-4239-9189-3e39alb9ac1d

This ebook was created with StreetLib Write
<http://write.streetlib.com>

-->

DJECA ČAROBNOG VRTA : 26 poglavlja

ZAVJET IZVORA ŽIVOTA (ROMAN ZA DJECU I MLADEŽ U
NASTAVCIMA I. DIO) :

Credits

**ZAVJET IZVORA ŽIVOTA (ROMAN ZA
DJECU I MLADEŽ U NASTAVCIMA I.
DIO) :**

**DJECA ČAROBNOG VRTA (26
poglavlja)**

*MARISStella Oček
(S..Čižmešija)*

*Martin Čižmešija (XIV. i XVI.
poglavlje)*

Anika Čižmešija

*(crteži, figure od glinamola i
savjeti o vilama)*

ZAVJET IZVORA ŽIVOTA

*Roman za djecu i mladežu
nastavcima*

I. DIO:

DJECA ČAROBNOG VRTA (26 poglavlja)

*I Ante upoznaje Vilenjaka Izvora koji ga
otima*

Tog predvečerja, kao i svakoga dana nakon škole, uputih se kući. Živim šest kilometara izvan grada u kojem se nalazi škola koju pohađam. Uvijek se vraćam školskim autobusom, ali tog sam dana bio u mislima o tome kako ću Gicoji, koji me je ponizio pred Dunjom, mojom Dunjom, uzvratiti istom mjerom. Danas su mi se zbog njegovog povika: "Klempavouhi, evo ti Dunjice!" – baš svi smijali - premda tajnu znaju: u Dunju sam do klempavih ušiju zaljubljen! Dobar osvetnički plan zahtijevao je mirno razmišljanje, daleko od buke koju stvaraju moji prijatelji u školskom autobusu kao i moja mlađa braća u roditeljskoj kući. Izabrao sam pješačiti, ne uz novu naseljenu cestu, već starim šumskim puteljcima i prečacima. Sunce u zalasku hvalisalo se raskošnim posljednjim odsjajima dok sam se hodajući naslađivao... Bližeći se zadnjoj četvrtini puta, osmislih dva osvetnička plana...već se počelo mračiti, no krnje osmišljenim osvetama još nisam bio zadovoljan. Jedva primjetih ognjeni plamen iznad šume. Pomislih, posljednji odsjaj zalazećeg sunca u krošnjama. Ali najednom, osjetih... hladnoća zastruji tijelom. Osupnut, stadoh. Otkud, nakon ognjenog plamena i hladnoće, ponovno iz ničega - iznenada, jak vjetar? Začudo, krošnje se ubrzo više nisu micale i sve se činilo - spokojnim. Ipak, obuze me osjećaj...kako me promatraju...kako me promatra... Tik iza sebe začuh jezovit smijeh: "Hehehehe". Od straha se ukočih.

"Hehehe". Naježih se, naglo ukočen. "Heeeeeeeee". Osjećao sam se sve lošije, sve slabije...uzdahnuh...sporo...sporo...

okrenuh se... I vidjeh, što me iznenadi: iza mene, čvrsto naslonjen na tanku granu osušenog stabla kojeg prolazeći nisam primjetio, naslonio se mršav, izdužen čovjek neurednog izgleda s drvenim štapom u ruci boje zlata. Od duge brade i duge spletene kose jedva mu vidjeh oči: sasvim okrugle, kao ping-pong loptice, sjajiše čudnim sjajem. Gledaše u mene, ali činilo se kao da gleda kroz mene. Strah me obuzeo i sam me sebi - oduzeo.

- Ddddobra vaeeeečeeee! - izustih.

- Haahaha... - strašno se nasmijao. Ustuknuh, no čudak me zazove imenom.

- Ante! Hoćeš li moju pomoć za... osvetu? Gicoju?

- Kkkkojem Gicoju? - jedva sam od straha izgovorio.

- Osvetnici ne bi smjeli biti strašljivi...ha...hahaha...

O čemu on priča? U tom sam trenutku želio biti kod kuće, a vezano uz Gicoja, sad bih radije njega volio sresti.

- I što kažeš? Ono s Gicojinom tajnom i podmetnutom laži... nije ti baš maštovito!

Zaprepastih se. Otkud zna (a ne zna nitko: ni Gicoje, ni pripovijedač, niti čitatelji) što sam razmišljao hodajući putem - dok ga nisam sreo? Jedino ako...

- Hahaha... Čitam misli, pogodio si, junače!

U zemlju propadoh!

Zatvorih oči, rekavši sebi: Sanjam! - ali kad sam ih ponovo otvorio, On me i dalje promatraše.

- Hahaha... Junače, sad si tu gdje jesi i ne ćeš pobjeći! - reče dodirnuvši me svojim pozlaćenim štapom koji

svjetlucaše kao da je u sebe upio zadnje odsjaje sunca.

- Tko ste vi? Zašto me trebate?

- Ja? Ja sam vilenjak.

- Vilenjak? Vi...vi...Vilenjaci ne postoje!

- Hahaha...ne postoje! A u koga sada gledaš?

- U Vassss...

Stade mi se približavati. Ustuknuh, počeh se odmicati... odjednom ponovno nestade, jezivo se cerekavši iza mojih leđa. Hahahaha... Smijeh je bio nepodnošljiv!

- Kako ste se stvorili iza mene? - plačnim, kukavičkim glasom upitah.

- To je sitnica... mi vilenjaci...

- Znam! Vi ste mađioničar...kojega su moji prijatelj poslali kako bi me...preplašio!

- Čuj, dječace, nemamo puno vremena...odmah ću ti iznijeti problem: ti si sada zarobljenik Vilenjaka Izvora – taj sam! Hahaha...

- Moram...kući... pisati domaću zadaću! - izgovorih u jednom dahu.

- Zadaću? Hahaha... - njegov smijeh je bio prodoran, samouvjeren, nepodnošljiv.

- Ja ću ti zadati zadaću kakvu još nisi imao! Hahaha...

Krenuo je prema meni...osjetih kako padam pod njegovim strašnim ozbiljnim pogledom...onesviješćen.

II Ante doznaje o nesretnom usudu Vilenjaka Izvora i razloge pustolovine

Probudih se u nekoj maloj drvenoj kolibi. Izgledala je poput lugarsko-lovačko- šumarske kućice u mojem kraju. Pridigoh se iz kreveta i sjetih svega. Možda sam ipak sanjao... ali gdje se nalazim? Kao odgovor na moje pitanje, zaškripe vrata. Ušao je On - Vilenjak.

- Probudio si se? To je dobro. Dosta je bilo sna! Donio sam ti hrane i kabanicu: pojedi i žurno se obuci! - rekavši, brzo izađe.

Nije mi se svidio njegov zapovjedni ton: sigurno bi se pobunio ali pobjah se njegovog svudagledajućeg pogleda: baš kao kuglasti svudagledajući i okrugli pogled mojih ljubimaca (od ptica do zečića): ne znaš u koju točno točku gledaju dok iz svakog kuta očiju promatraju svijet. Uzimajući skroman obrok, dosjetih se kako zapravo ne znam kakav je pogled samozvanog vilenjaka! Vrata se ponovo otvoriše i u sobu uđe neka visoka, pogrbljena seljanka, čije se lice ispod široke marame jedva naziralo...

- Dobar dan, molim vas, možete mi reći gdje smo...

Kad se okrenula prema meni, prepoznao sam pogled okruglih zrikavih svudagledajućih očiju.

- Hahahaha... nisi me prepoznao! - naruga mi se preruseni vilenjak.

- Nisam. - ljutito odgovorih.

Obradovah se svojem odgovoru, jer sam shvatio kako se sad manje bojim.

- Od sada ja glumim seljanku a ti mojeg unuka!

- Ali mene svi u ovom podneblju znaju! Znaju i moju baku!

- Nismo više u tvom podneblju. Sad smo sedamdesetak kilometara dalje.

- Kako? Gdje? Tako brzo? A što će biti s mojom mamom?

- Brinut će se...ali to sad nije moja briga!

- Zvat će redarstvo, a ono će vas sigurno zbog otmice strpati u zatvor!

- Što si duhovit! Strpati u zatvor vilenjaka? Hajde uhvati me ako možeš!

Vilenjak ili čudak, ali ovaj je bio fanatično ozbiljan. Zatim me naglo zgrabi za podlakticu i posjedne za stol.

- Došlo je vrijeme za izložiti plan! - počne Vilenjak - Dakle, pažljivo slušaj priču:

Bio jednom jedan zao vilenjak što se skrivaše poradi svojih grijeha u poljima, šipražjima, šumarcima; posvuda se skrivao i preživljavao varajući druge, što je duga priča...U gradiću pokraj tvoga živjela je jedna mlada djevojka neizmjerne ljepote i dobrote, koja je sve u selu i izvan sela liječila ljekovitim biljem, jer je najbolje od svih znala, koja biljka koju ranu ili bolest liječi. Slučajno, dok je prolazila tim poljima u potrazi za ljekovitim biljkama, travama, bobicama, taj vilenjak...fuj...fuj... - nakon riječi fuj moj sugovornik pljuče - vilenjak je ugleda, u nju se zagleda - i

zaljubi. Odlučio je: ukrast ću je i zauvijek zadržati za sebe. Nije znao kako bi ostvario svoj plan, ali se dosjetio. Odlučio je zatražiti pomoć Vilenjaka Izvora.

- Tebe? - prekinuh ga.

- Mene. Jadnog mene! Nisam znao što sprema njegova zloća.

Pozvao se na naše zajedničko vilenjačko podrijetlo izjavivši kako je samo želi izbliza bolje pogledati. Ja sam je, prerušen u nemoćnog starca, trebao namamiti na svoj izvor: potom će on, iz blizine, sakriven u sjeni mojeg vrela, kratko uživati gledajući njezinu ljepotu - nakon čega sam je trebao vratiti natrag u selo.

- I? Što je onda bilo?- nestrpljivo ga upitah.

- Pričat ću ti putem. Sad je bitno stići na vrijeme...

- Kamo...? Kamo...?

Začudi me moja popustljivost: zar je moguće da će me sladunjavom neprovjerenom pričom ovaj nepoznati čudak pridobiti za sebe?

III Ante od Vilenjaka Izvora doznaje kako je Dunja u koju je zaljubljen u opasnosti te povjeruje u priču Vilenjaka Izvora

Dok smo pješačili kroz šumu i šipražje, Vilenjak nastavi s pričom.

- Ta se dobra, mila, prelijepa djevojka zvala Dunja.

Kao moja Dunja, pomislih.

- Da, kao tvoja Dunja. - reče vilenjak i nastavi:

- Dakle, ja sam se prerušio u bolesnog starca koji treba pomoć.

Rekao sam joj kako znam sebi lijeka: ljekovitu biljku Vilinsko sito koja ima antibakterijska i antiseptična svojstva - uz ljekovitu biljku Anđelika za zdravi ukusni biljni liker – koje obje rastu kraj Vilinskog izvora, ali sam nemoćan i star, te se bojim sam sagnuti i ubrati ih.

- Uz Vilinski Izvor? - upitala me uplašenim glasom, jer je bila plahe naravi, ali se ipak nije usudila odbiti, jer bila je i dobre duše.

- Zašto se bojala Vilinskog Izvora? - upitah Vilenjaka.

- Jer bi se svatko nečiste duše koji bi pio izvorsku vodu ili se neočišćen umivao u Izvoru - utopio.

- Kako neočišćen?

- Neočišćen i neispovijeden od grijeha.

- Što je sagriješila?

- Ništa: nije se trebala bojati. Ipak se bojala, jer mi dugo nitko nije dolazio... osim u igri zalutale djece!

- I onda? - bio sam već umoran od hodanja.

Uz priču, vrijeme ipak brže prolazi, poglavito kad ne znam smisao brzanja i otkuda baš ja u cijeloj toj priči.

- I zatim sam joj rekao kako se ne treba bojati jer je bez grijeha – i tako sam ju namamio na izvor. A Zlotvor Viljenjak, ne čekajući da se dosjetim njegovoj prljavoj nakani, odmah je zgrabi, viknuvši: - “Naivčino Vilenjače Izvora, svi će sad misliti kako je to tvoje djelo!” - odjurivši s njom u nepoznato. Istina, svi su njezin nestanak pripisali Vilinskom Izvoru. Strka i žalost vladali su u selu danima. Svi od reda su me proklinjali. Ali ne samo to! Sjetili su svih pokvarenih grješnih duša utopljenih u mojem izvoru. Tada je netko rekao kako im takav izvor ne treba. - “ Ne treba nam izvor s vodom smrti! Htjeli smo izvor života! “ - sve su glasnije vikali seljani. Zaboravivši na pradačni Zavjet Čistoće, odlučio je šljunkom zatrpati Vilinski Izvor. To je bio početak kraja tvog Vilenjaka Izvora... - Vilenjak nakon svega izgovorenog teško uzdahne.

Bio sam nestrpljiv saznati sve o Zavjetu Čistoće, o toj dobroj Dunji...

- Sigurno se pitaš kamo idemo: reći ću ti. Došlo je vrijeme obračuna između mene i tog zlotvora a ti mi moraš pomoći.

- Ali zašto baš ja? – upitah, glumeći nezainteresiranost.

- Zato jer si uporan, jer se ne predaješ lako, jer si sad osvetoljubiv - poput mene...hehe... i zato jer je tvoja Dunja u opasnosti!

- Moja je Dunja u opasnosti? - ta me vijest zabrinula.

- U istoj opasnosti kao i ona mila Dunja o kojoj sam ti malo prije pričao.

- I ona se zvala Dunja!?

- A to nije slučajno! - reče moj sugovornik, te me zbunjenog i zabrinutog povede dublje u šumu.

Hodali smo dugo, dugo - čak i za mene aktivnog sportaša predugo - iznenada stadosmo ispred proplanka. Tek tu me zabljesnu sunčev sjaj. Upitah se, je li danas sutra, koliko dugo hodamo, je li moja zabrinuta mama već zvala redastvo, plaču li moja mlađa braća brinući za mene, priča li sad moj otac strogo, nestrpljivo i srdito sa svima... i kakve su to mračne šume kroz koje smo upravo prošli, a kroz koje ne dopire sunčev sjaj? Tisuću misli vrzmaše mi se glavom, ali ipak, najviše (nisam mogao ne razmišljati i srcem!) o njoj, mojoj Dunji. Vilenjak, još uvijek prerušen, osvrtao se pozorno oko sebe.

Što ću ako mi je lagao kako je Dunja u opasnosti?

- Nisam ti lagao. - šapnu Vilenjak.

Opet se iznenadih, jer sam u međuvremenu zaboravio svoje teško stečeno znanje o čudaku.

- Ovo je dokaz kako ne lažem - ispod glasa prozbori Vilenjak, osvrćući se oko nas. Kad je vidio da nas nitko, ama baš nitko ne gleda, iz njedara izvuče neku stvarčicu.

Pogledah bolje i što vidjeh - Dunjin zlatni lančić sa zlatnim križićem.

- Otkud vam? – prijetećim glasom upitah.

- Dunji je ispao dok se otimala zlotvoru - rastumači Vilenjak.

- Kako znam da joj ga vi niste Vi skinuli? Ucjenili da vam ga uruči?

U taj tren crna vrana prhne s obližnjeg stabla, graknu i sunovrati se prema nama... doletjela je toliko blizu i skoro...Vilenjak u zadnji tren zatvori šaku u kojoj je držao lančić! Crna vrana graknu, napravi krug oko naših glava i odleti.

- Zar sada ne vidiš? Umalo ostadosmo bez dokaza! A bio sam siguran kako nitko ne gleda!

- Kakva je to vrana? - manje uplašen a više iznenađen, upitah.

- To je jedan od pomoćnika Zlotvora Vilenjaka... ali tiho... moramo se pod hitno prerušiti... jer On sad zna gdje smo, koliko nas je... I ako nekoga sretnemo, samo šuti: govorit ću ja, mene će prerušenog teže prepoznati...Taj zlotvor plaćenih pomoćnika ima puno, puno više no što slutiš....

IV Oslabljena i užasnuta Dunja

- Dunjice, malena Dunjice, hoćeš li još zobati jagodica?- kroz polusan Dunju je počeo buditi neki kreštavi glas.

- Ne mogu... - jedva promrmlja, nemajući snage u kostima, u rukama, u nogama... ni bistroću u mislima... gdje je, što se događa, tko joj govori i kakva je to nepodnošljiva svjetlost... pridigne glavu kako bi vidjela bolje a ružnoća koju ugleda je užasnu... i gle, već se ponovno onesvijestila.

V Dunja u Čarobnom Vrtu upoznaje pticu i drugu djecu koja obnavljajući Sjećanje traže Istinu o sebi

Što...? - upita tek probuđena kao iz neke duboke more. Osvrćući se oko sebe nije ništa prepoznavala u toj dvorani punoj nepravilnog iskošenog pokućstva i sjena koje kao da su imale kretnje. Svjetla prigušeno titraše. Na sredini dvorane okrugli stol a na stolu okrugli mali vrt! Usred vrta cvali su raskošni cvjetovi a na grani neobičnog mirisnog raskošnog stabla minijaturnog poput bonsaija cvrkutaše ptica. Dunja joj priđe i nježno progovori:

- Dođi! -

Ptica doleprša i sleti joj na ruku.

- Tko si ti? Tebe ne poznajem? - upita je ptica, a Dunja kao u polusnu odgovori:

- Ja sam Dunja. - no nije se mogla sjetiti ničeg više - ničeg osim toga što je izgovorila.

- Dunja mi je ime – ponovi Dunja više sebi nego ptici.

Ptičica je bila tako topla da se Dunja prepustila milovanju njezinih krila ispunjena osjećajem kao da se oduvijek poznaju.

- Ali tebe ne poznajem! – zacvrkuće ptica.

Tek tada, taj cvrkut... u Dunji pokrene neko dubinsko sjećanje, obuze je tuga i ona - zaplače.

- Izgubila si sjećanje? – sućutno je upita ptica. – Znaš, sva djeca koja ovdje ulaze – ostaju bez sjećanja!

- Što je sjećanje? – upita je Dunja.

- Dio tebe. To si ti! – odgovori joj ptica zagonetno.

- Tko sam, Dunja, ja? – upita začuđena djevojčica.

- Ovdje ne živimo ni odgovore, niti sjećanja. Ovdje živimo našu toplinu i susrete. Pogledaj kako je vrt rascvjetan! Ne znaš koliko je pun plodova i tuge!

- Zašto tuge?

- Jer svi prije ili kasnije počinju tražiti sjećanje. Pitaju se: tko sam ja? Reci mi, zar ti nije čudno što razumiješ govor ptica?

- Govor ptica? Ali oduvijek te poznajem.

- Ti ne znaš zašto si rekla oduvijek a misliš kako znaš što govoriš!

- Umorna sam, a ti tako čudno pričaš. Naravno, ja... oduvijek razumijem govor ptica! – reče Dunja, odloži pticu te zadrijema u najbližem iskrivljenom naslonjaču u polusjeni.

- Sjeti se i znati ćeš, sjeti se i znati ćeš, sjeti se i znati ćeš...

- tiho brujanje tih riječi koje su poput neke molitve izvirale iz svih kutova dvorane probude Dunju. Nije mogla pojmiti riječi a poglavito znati što sad činiti sa sobom. Odluči pričekati i pažljivo slušati.

Sjeti se i znati ćeš, sjeti se i znati ćeš... – plovile su riječi dvoranom a u tom trenutku, tko zna iz kojih osjenčanih kutaka, počеше izlaziti djeca: jedan po jedan prilaziše stolu.

Dunja uoči nešto neobično: stol nisu okruživale stolice. Stol je bio mjesto susreta, okupljanja. Djeca stadoše jedan do drugoga i uskoro se vidjela samo krošnja malenog stabla. I ptica!

- Dunja! –odjednom prekinu Dunja ovaj susret nalik obredu. Njezino ime zazvučalo je kao povik i djeca se iznenađeno okrenuše prema njoj. Nastupi šutnja. Dunja gledaše djecu, a djeca Dunju; maleni, veći, dječaci, djevojčice... svi poput raznih uzrasta školskih razreda!

- Dođi! - zacvrkuta ptica, a djeca se počnu smijati!

- Dođi! Dođi! - cvrkutaše u raznim tonalitetima.

- Hahaaahaaa...- prolomi se neobuzdan smijeh. Dunja nije razumjela što im je smiješno. Ničeg se nije mogla prisjetiti, pa ni zbog čega i kada smijeh izvire.

- Haaaaa ...

- Što znači: Sjeti se i znati ćeš? – probijajući se kroz njihov smijeh Dunja upita pticu.

- To znači upravo to. Traže sjećanje kako bi znali.

- Što bi htjeli znati?

- Tko su - odakle dolaze - kojim jezikom govore -otkud im znanje koje prepoznaju i koriste.

- Zašto joj odgovaraš? – prigovori mališan. –Oduvijek se vas dvije poznajete?

- Oduvijek – potvrdi ptica.

- Oduvijek – potvrdi Dunja.

- To znači kako niti ona ne posjeduje znanje sebe?

Nakon tog pitanja - neobuzdani smijeh prestade. Dunja osjeti nešto neobično među njima: možda onu tugu koju je spomenula ptica?

- Da, niti ona! – potvrdi ptica a djeca duboko uzdahnuše.

- Znaš, mi smo se već sjetili puno toga. – pohvali se nepoznata djevojčica Dunji. - Na primjer, Božića.

- Božića? Što je to Božić? – začudi se Dunja a djeca viknuše u jedan začuđeni glas: “Oooo!” - što nju posrami.

- I Uskrsa!

- Uskrs?

- Ooooooooo...- uzdahnuše djeca u isti glas pogleda uprtog u Dunju.

Naježila se. Ništa joj nije bilo poznato...

- Dosta! – viknu iznenada, samu sebe ohrabrivši. – Ispričajte mi sve!

- Sve? – zabrujiše dječji glasovi... – Sve?... - složno brujiše dječji glasovi nakon čega se prolomi tiho jecanje. Jedan po jedan... jedan po jedan...u tihom jecanju... Kakav je ovo neobičan skup?

- Što sam rekla pogriješno? – upita Dunja gledajući pticu.

- Rekla si SVE!

- Sve?

- Riječ “Sve” kao i riječ “Oduvijek” podsjeća ih na njihov dom.

- Dom?

- Odkud su došli, gdje su rođeni, tko su im roditelji, braća, sestrice...

- Braća, sestrice... - prolomi se šapat a ptica zacvrkuće i odleti.

- Ne ostavljaj me s njima! Što ću ja ovdje?

- Braća, sestrice... - čuo se šapat kroz korake im.

- Što ću ovdje sama? – reče Dunja no kako nitko nije obraćao pozornost na nju, odluči potražiti pticu. Kamo je odletjela? Osjeti se usamljenom. Nije se bojala izgubljenosti: nelagodna bijaše ta tišina u njoj i oko nje. Kamo su otišla rastužena djeca? – zapita se Dunja izlazeći iz dvorane.

VI Ante i Vilenjak Izvora u svijetu patuljaka u drevnoj Knjižnici Patuljaka i Vilenjaka na rubu njihovih svjetova

Ponovno hodasmo pod okriljem sumraka, prerušeni. Brzamo, no od težine svih nedavnih događaja ne pratim kamo put vodi. Primjetim kako sam u svojim mislima usamljen, jer Vilenjak svako malo napušta stazu i kucka o sva stabla na putu. Čudak vjerojatno ima razloga takvom ponašanju, no ja ne shvaćam kako ću s Čudnovatim spasiti Dunju. Moja Dunja je lijepa i inteligentna, no sigurno nikada nije imala posla sa čudacima poput ovog ili onog zlotvora iz pučke predaje kojeg ovaj čudni čudak-biolog čudak-ekolog spominje. Zapravo sam bio ljut. Jer bio sam siguran kako je zlatni lančić koji mi je Vilenjak pokazao

Dunjin i kako je ona doista u opasnosti. Odjednom me čvrsto zgrabi za ruku:

- Ante ulazi, tu smo.

Jedva se nešto naziralo u mračnoj šumi. No Vilenjak četiri puta pokuca o stablo i u njemu se pojave vratašca koja se potom i otvoriše.

- Ulazi! – šapne Vilenjak.

- Ne ću! Kuda ta vratašca vode ?

- Objasnit ću putem. Moraš biti brz kako nas pomoćnici zlotvora ne bi ugledali ispred ulaza!

Požurio sam. Zar sam imao izbora? Duboko u sebi osjećao sam kako ipak moram vjerovati Vilenjaku. Već na ulazu se zapanjih. Višestoljetno stablo rastvorilo je svoja skrivena vratašca koja se nakon kuckanja Vilenjaka otvoriše a kroz koja smo ušli pognuti. Uđosmo u mračno skrovište sa stubama. Čim smo se spustili - desetak koraka niz strme stube, dočeka nas je viseći most obasjan svjetlom. Oko mosta s njegove obje strane i ispod nas prema utrobi Zemlje i iznad nas gore prema Nebu - bilo je bezbroj katova a svaki kat se sastojao od bezbroj dvorana. Na svima katovima nešto su neki patuljci sjedeći ili stojeći listali i čitali, proučavali, ukucavali...

- Gdje se nalazimo? – upitam Vilenjaka.

- U najvećoj knjižnici vilenjaka i patuljaka.

- Što će nam sada knjige?

- U njima sve piše o našim svjetovima...uz razne pouke i mudrosti i savjete: primjerice kako možemo svladati moći

zlotvora...i njega i njegove pomoćnike.

- Ali nemamo vremena sad sve proučavati i čitati brojne knjige vas čudaka vilenjaka! – u inotnaciji mojeg glasa mogao je čuti koliko se ljutim zbog razvlačenja, zavlačenja...

- Svaki od ovih patuljaka i vilenjaka znaju da dolazimo, već sam im poslao poruku po mojim pomoćnicima sivim vranama: zar si mislio da samo zlotvor ima pomoćnike?– smireno odgovori Vilenjak.

- Zar moram hodati ovim klimavim mostom od granja i pruća?

- Čvrst je. Stoljećima. Hodaj naprijed do glavne dvorane. Zove se Velika Čitaonica. Tamo nas čeka Učenjak Knjižničar. Sve nam je pripremio.

Doista, most je bio čvrst a ugođaj veličanstven. Jer dok smo hodali, knjižničari vilenjaci i patuljci na nas se uopće ne obaziraše, te ulaziše i izlaziše svaki iz svoje prostorije zbog čega su se svjetla neizmjenice uključivala, isključivala, uključivala, isključivala... uz ispreplitanje svjetlosti i sjena, mračnih kutaka i osvijetljenih prostorija, nepregledan niz gore u vis i dolje pod nama vrata, odaja, dvorana... šuštanje i okretanje listova jasno se čulo ali ne i glasovi: bio je više nekakav usitnjeni žamor... Hodajući, poželio sam što duže upijati te dojmove jer osim blagog šuštanja bilo je i pregršt opojnih mirisa...

- Svaki put mi zamirišu te biljke i trave...- doda Vilenjak, prateći mi misli.

- Koje vrste? – nastavih šapatom.

- Od svih biljnih vrsta: ovdje su i herbariji... učio si u školi kako se slažu... no za neke vrste nikad nisi čuo jer su nestale s tla Zemlje odavno... a ovdje u banci sjemena sačuvane vrste uzgajaju i čuvaju.

- Bez sunčeve svjetlosti ?

- Ma iznose ih svakodnevno stubama do vrha stabla gdje je najveća krošnja u prašumi, koja je velika mekana površina sastavljena od spletenih najčvršćih krošanja najdugovječnijih stabala prašume...

- Kao... brod nosač zrakoplova?

- Da, prema potrebi se krošnja rastvara i zatvara.

- A knjige?

- Knjige sadrže povijest svijeta od kad su sva bića ravnopravno disala isti zrak i ravnopravno dijelila iste misli i pravila.

Nekada su vilenjaci i vile i patuljci i ljudi i životinje i biljke... sva bića bili kao jedno u istom cjelovitom nerazdvojenom svijetu.

- Harmonija harmoničnoga. – rekao je glas koji ih je dočekao na kraju puta. Netko ih je pozdravljao iz sjene:

- Dobrodošli! Čekamo vas i sve je pripremljeno!

Pred nama je stajao patuljak-gljiva. Skoro sam se na glas nasmijao. E, da je sad Dunja sa mnom... svidjeli bi joj se patuljkovi cvijetni motivi nježnih boja na velikom, ogromnom... šeširu-gljivi.

VII Dunja upoznaje Čarobno Zrcalo

Dunja je hodala hodala a hodnik je bivao sve duži i duži. Nije se nazirao kraj. Često bi zastala pokraj nekih od brojnih vrata, no nije ih otvarala: htjela je potražiti pticu a ona je sigurno odletjela dalje, dalje... možda je izašla van?

Nije se mogla sjetiti što je to VAN i zašto bi ptica išla VAN no nešto ju je tjeralo VAN VAN neki glas iznutra. - VAN! VAN! –viknula je odjednom sama sebi ili tom mračnom hodniku bez kraja. Odjednom joj se počne približavati neka djevojčica.

Bila joj je pomalo poznata, no nije se mogla sjetiti - ničega. Kad je došla bliže, iznenadi se. Ispred nje je stajala ONA.

- Tko si ti?- upita je Dunja i pruži ruke prema njoj. Na svoje iznenađenje - dotakne staklo. Djevojčica je tužna, primjeti Dunja, a staklo koje je dotakla progovori:

- Ja sam Čarobno Zrcalo. Tko si ti?

- Ja hoću VAN. Tamo je ptica. Ona sve zna. Zna i tko sam ja. A tko si ti djevojčica? Zrcalo, jesi to ti?

- Tko si ti djevojčica? To si ti? – odgovori zrcalo pitanjem.

- Ja sam pitala tebe!

- Da, pitanje je odgovor. – odgovori joj zrcalo.

- Kako ti čudno pričaš! Ništa ne razumijem. Nisam došla s tobom pričati, mislila sam, ići ću VAN i naći pticu. Već sam ti rekla: ona zna sve baš sve odgovore! Zašto šutiš? Vidjela sam kako su se djeca sjetila Božića i Uskrsa!

- Da, pitanje je odgovor. - ponovi zrcalo.

- Ali ja samo hoću VAN vaaaaaannnnnnn – rasplače se Dunja.

- Daj...ne...ne plači djevojčice! Samo oduzmi V i dodaj T i E.

- Opet pričaš...isto...svašta...

- Ne, ne, ja sam Čarobno Zrcalo. Ne, ne, ne plači. Ne, ne, ne plači. Pustit ću te VAN oduzmi V i dodaj T i E.

- Oduzmi V i dodaj T i E. Što to znači? I zašto mi Djevojčice - Zrcalo izgledaš poznato?

- To si ti? – odgovori zrcalo pitanjem.

- Evo već znaš što sam te htjela pitati. Pusti me VAN!

- VAN: oduzmi V i dodaj T i E.

- Ti si dosadno zrcalo. Vraćam se u dvoranu.

- Ne, ne, ja sam čarobno zrcalo. U riječi VAN oduzmi V i dodaj T i E. – reče zrcalo i stade se micati.

Uskoro Djevojčice – Zrcala nestade. Dunju zatim nešto zabljesnu... te najprije nije vidjela ništa. Naglo se našla na svjetlu. U prekrasnom vrtu, predivnom vrtu... melodiozno je, skoro ljudskim glasom, pjevala njezina gorljiva, nježna, mila, dražesna ptica.

VIII Ante od Učenjaka Knjižničara doznaje o četiri zone moći: Vječnosti vila, Budućnosti vilenjaka, Prošlosti patuljaka i Sadašnjosti ljudi

Učenjak Knjižničar je pričao i pričao ali Ante ga baš ništa nije slušao. Nakon susreta s patuljkom - gljivom u cjelosti je bio u mislima o Dunji. Odmah se sjetio nje kad je vidio patuljkov šešir, znači, tumačio je sam sebi - jako je u nju zaljubljen - a to nije dobro za njega. Mislio je: bolje bi mi bilo kad bi je spašavao hladne glave, a ne ovako zaljubljen! Ali srce nikog ne pita za savjet koga će voljeti – sjetio se majčine uzrečice, koju je uvijek izgovarala s uzdahom nakon što bi se najprije porječkala a potom pomirila s tatom. Ljubav je... mudrovao je... Ah, tata i mama, sad su sigurno zabrinuti. I tisuće sličnih misli nisu mu dale mira... A bio je i ljut, jer je znao, kako bez obzira na sve, upravo sad - mora biti sabran te pozorno slušati i uočavati sve što se oko njega događa, kako bi mogao neostrašćeno, razumno i mirno spasiti svoju (da, njegovu!) Dunju.

- Ti samo o Dunji i o Dunji - odjednom mu se usred razgovora s Učenjakom obrati Vilenjak.

- Možeš čitati i njene misli? - poluzlobno ali i poluozbiljno upita Ante.

- Ti bi htio znati gdje je? Ne, ne mogu čitati misli onih koji su u drugoj zoni.

- Kakvoj zoni ? – začudi se Ante.

- Zona je područje nečije moći! – odgovori Učenjak Knjižničar a njegov pomoćnik sa šeširom cvjetne gljive tada donese veliku prašnjavu knjigu.

- Pogledaj – reče - otvori knjigu a Ante ugleda veliku kartu.

- Karta naziva... tu piše: “ Karta unutarnjeg nepomućenog besmrtnog svijeta Vječnosti Vila , Karta vanjskog održivog pr o mijenjivog svijeta izvjesne sigurne Budućnosti V ilenjaka , Karta unutarnjeg nepromijenjivog svijeta Prošlosti P atuljaka i Karta vanjskog rubnog efemernog prolaznog nestalnog ljudskog svijeta Sadašnjosti” ! – usklikne Ante. Kad ju je krenuo čitati ona se izdigla iznad knjige u obliku holograma u kojem su se u obliku višedimenzionalne kugle vidjele sve sve četiri zone moći: ispred i istaknute Budućnost te Sadašnjost a prema unutra, dublje i uvučene Prošlost te Vječnost.

- Predivna je! Kakve boje! Kakvi crteži! Kakve svilene granice! – odjednom se uozbilji i snuždeno doda: - A gdje je tu Dunja?

- Dunja je u unutarnjem svijetu u zoni Čarobnog Vrta. To je vilinski vrt. Vilinski vrt je vrt lažnog umjetnog blaženstva. Pravo Blaženstvo je održivo Znanje. Znanje je Istina. Istina je Život.

- Što on to čita ? To tu ne piše - šapnu Ante Vilenjaku Izvora.

- Nevidljiva slova! On čita nevidljivo pismo! Ti ne znaš puno toga! Samo ga rijetki ovdje znaju čitati!

- Čemu služi nevidljivo pismo kad ga samo odabrani mogu čitati?

- Knjižničar je čuvar već stoljećima i kroz svako vrijeme: čuva Život od onih koji ga žele uništiti! Kad bi mnogi znali čitati nevidljivo pismo znali bi Put a zlo koje naslućuje i uhodi Put izaziva nesreću i sije ...

- Ne izgovoriti tu riječ! Ne izgovoriti tu riječ! – viknu na vilenjaka Knjižničar. Ante shvati: Put je namijenjen isključivo dobrima, a dobri smo sada - mi.

IX Dunja u Čarobnom Vrtu

- Ptico! Tu sam! – viknula je Dunja trčeći prema ptici.

Ptica joj doleti ususret.

- Čarobno Zrcalo te pustilo? – začudi se ptica.

- Ta djevojčica tako čudno priča!

- To si ti. – odgovori ptica.

- Da, to me stalno pitala: “To si ti?” – dogovori zadovoljno Dunja. Konačno ima sugovornika koji zna razgovarati i zna sadržaj razgovora.

- Da, pitanje je odgovor. – potvrdi ptica.

- Znači i s tobom tako čudno govori i svima isto govori. A ja sam odmah htjela van i rekla sam joj samo: hoću VAN!

- Oduzmi V i dodaj T i E. – reče ptica.

- Točno: i to mi je rekla; ne bi se toga sjetila da upravo nisi ponovila... no sad znam: ta je djevojčica doista čudna!

- To si ti. - zacvrkuta ptica i odleti.

Kamo je sad odletjela? Sigurno sam joj bila dosadna s pričom o čarobnoj Djevojci – Zrcalu, pomisli Dunja. I tad uoči gdje se nalazi. Oko nje razgranata bujna stabla - grane im pune cvjetova, a na svakoj se nalazi po jedna ptica. Ispod svakog stabla je klupica. Na svakoj klupici sjedi dijete. Pozornije se osvrnu: svako dijete čita knjigu. Nije se usudila kretati. Sve izgledaše sunčano, sjajno, vedro, svijetlo. Mirno, nepomućeno. Kakav rakošan vrt istodobno pun i žarkih i nježnih boja! Kakvi mirisni cvjetovi! Urešena, sjajna, šarena perja nježnih ptica! A i djeca više ne izgledahu tužno. Možda su se sjetila svega, te sad uživaju. Ali što ću ja tu i gdje je odletjela moja ptica? I smijem prekinuti bilo koje dijete u čitanju? Možda bi bilo bolje za sad ih samo motriti? Šetat ću vrtom - odluči Dunja i vidjeti što će biti. Doista, Dunja je tiho, skoro svečano hodala između stabala stazicama urešenim sitnim kamenčićima - oblutcima raznih boja i oblika. Što ga je više gledala, vrt se ukazivao te potvrđivao čistim i savršenim: nigdje istrunule ili odrezane grane, odbačenih plodova, suhih grančica, osušenog grmlja... Uoči stazu širu od svih drugih. Vodila je najprije u ružičnjak. Ah, kakvo bujno raskošno raznobojno cvijeće! Druga staza vodila je do šarenih cvjetova mirisnih

voćaka u cvatu. Svih boja i oblika! A opet, sve kao da cvjeta i raste u istoj tišini. Djeca se na nju nisu osvrnula.

Tako sam usamljena u ljepoti! – uzdahne Dunja - ni sama ne znajući je li od divljenja toj ljepoti ili od tuge. Kad bi barem znala! – pomisli. I taj čas zaboravi što bi to trebala znati. - Umorna sam! - Kao da je na sebi osjetila mekoću travki mirisnih svježih podšišanih travnjaka. Leći ću, malo odmoriti. - odluči Dunja. I dok je tonula u san, učinilo joj se kako čuje šapat: oduzmi V i dodaj T i E. Oduzmi V i dodaj T i E... Sjeti se djevojčice tužnoga lica. Zrcalo – pomisli, ali tad klonu i utone u san.

X Ante u Knjižnici doznaje za nevidljivo pismo i ponešto o mudrostima te istinama patuljaka i vilenjaka

- Koliko dugo ste u knjižnici? - osmjeli se Ante upitati Učenjaka Knjižničara.

Patuljak je imao sijedu bradu dužine do poda i izgledao je kao da je star koliko i svijet. Zna li on da postoje računala – odjednom mu zaiskri misao: odluči, pitat će i to.

- Tisuću ljudskih godina sam Knjižničar. Patuljci ne broje vrijeme. Vrijeme se ne broji. To je strogo zabranjeno. To donosi nesreću cijelom rodu. Kad su neki patuljci počeli mjeriti vrijeme ljudskim kalendarskim godinama, počeli

smo izumirati. Ne smije se odustajati od starih pravila te odmah nekritički prihvaćati suvremene ili tuđe. Treba se držati starih, provjerenih, svojih regula.

- Znate da postoje računala?

- Dijete, dijete ljudsko neznalačko! Mi smo ih vama ljudima pomogli izumiti. Dođi!

Proveo me kroz prašnjavu Čitaonicu punu starih knjiga i proveo kroz računalne učionice ispunjene ormarima s tehničkom opremom, elektroničkom građom, CD-Romovima... dok su brojni patuljci bez brade sjedili su za računalima i tipakali.

- Da, to su mladež patuljci. Stotinjak ljudskih godina stariji od tebe. Oni unose podatke. Sve će biti pohranjeno. No u računalima nema najbitnijeg: nevidljivog pisma.

- Zašto se zove nevidljivo?

- Ono je nevidljivo jer kroz rukopis emanira, zrači energiju svojeg autora: u njemu se čita i tekst i utisnuta energija misli, osjećaja i znanja o tekstu.

- Znači vaša knjiga nikad ne će izumrijeti... i uvijek će vam trebati razni materijali...

- Materijali su kamen, koža, pergamena, lišće, kora stabla, papir, koža životinja, dlanovi ... a najosjetljiviji materijal je ljudska duša. Vidiš ovo je čitač za čitanje nevidljivog pisma ljudske duše. Evo sad čita dušu našeg Vilenjaka Izvora i čita sve o njegovoj brizi za Zavjet Čistoće.

- Zavjet Čistoće... je nešto što dobiješ krštenjem?- upita Ante.

- To je vaš kršćanski zavjet a ovaj zavjet je zavjet na koji su prisegli ljudi kad su im vilenjaci pomogli pobjediti sušu i darovali im nepresušni Izvor Života koji je oplodio njihova polja.

- Zašto – čistoća?

- Jer samo čista duša koja nije spremna na zlo može piti iz Izvora Života i iz njega navodnjavati svoju zemlju - na kojoj, zbog vode iz Izvora, sve posađeno daje sočne, ukusne i zdrave plodove.

- A što je ovo u ormarima?

- Ima još niz starijih materijala na kojima se može pisati a kojih se vrsta Čovjek ne može sjećati.

- Koliko čuda imate... I vi se sjećate više tisuća ljudskih godina?

- Svih. Koje napetosti, kakav razvoj... ali to što vi ljudi zovete poviješću nije povijest.

- Nego, što je?

- Moraš najprije pojmiti kako se čovjek nije karakterno mijenjao: vaša ljubav, mržnja, zavist, ljubomora, ratovi... Sve je stalno isto. Patuljci poviješću zovu mijenjanje karatera i svijesti: i naši znameniti Patuljci po kojima Povijest računamo značili su pomak svijesti na bolje, savršenije.

- Da, sve je isto: Dunja je uvijek mila i dobra a loš vilenjak koji se lukavo kreće u rubnom svijetu ljudi uvijek je

zao.

- Shvatio si. Morate već jednom pobijediti tog zlotvora.

- Kako?

- Previše je zloće među ljudima. Kad je ne bi bilo, vražja družba ne bi imala gdje obitavati. A... pitaš kako? Ljubavlju.

Zamislih se. Što će biti s mojom Dunjom? Začuh povik:

- Pronašao sam putem viljenjačkih mrežnih web tražilica!

- Pronašao si? – odjednom odnekud zadihan dotrči moj Vilenjak i uputi se mladom patuljku za računalom koji je putem web tražilice pronasio, činilo se, upravo onu informaciju koja Vilenjaku treba.

XI Dunja se sjetila svojeg imena

Kad se probudila, nije se mogla načuditi.

Oko nje u krugu sjedila su djeca tiho se došaptavajući.

- Dobar dan! Kako ste? – srdačno upita Dunja.

- Dobar dan. – odgovori joj ptica koja taj tren sleti s obližnje grane.

Djeca ušutješe i nastaviše gledati u Dunju. Dunju zbuni šutnja, no odluči kako se ne će smesti: nek joj kažu što se događa ili će otići... ali gdje... ali kamo? Ponovno se rastuži i pogleda pticu.

- Zašto su svi ovdje?

- Došli su ti pomoći. Oni su se već sjetili Božića i Uskrsa. Moraš i ti. – zacvrkuće ptica.

- Jesi se možda... sjetila? – upita najmanji dječak Emanuel.

- Kako se ti zoveš? – upita ga Dunja spontano i sama iznenađena svojim pitanjem.

- O, sjetila si se upoznavanja! – začudi se mali Franko a sva djeca uzdahnu:

- Oooooo!

- Što je to upoznavanje? – upita Dunja zbunjeno.

- To je kad ja tebi kažem svoje ime ti meni kažeš svoje i ...

- Svoje ime? Ime?

- Ja sam Matija. A tko si ti?

- Ja... sam... - Dunja zašuti. Izledala je kao da će zaplakati.

- Ne, ne smiješ plakati. Jesi li to ti? – upita je Emanuel i stavi pred njezino lice zrcalo.

Dunja ugleda opet onu tužnu Djevojčicu - Zrcalo i upita je jedino čega se sjetila:

- To si ti?

- To si ti! – viknuše odjednom sva djeca.

- A kako se zoveš ti... ti... Matijino zrcalo? – upita Dunja začuđeno.

- To si ti! -ponoviše djeca. I stadoše se neobuzdano smijati.

- To si ti! To si ti! – vikao je Matija pred njom se savijajući od smijeha, potom radeći kolut naprijed, kolut

nazad, stoj na glavi... Dunja je samo držala zrcalo i... dosjetila se riječi: oduzmi V i dodaj T i E.

- Što znači oduzmi V i dodaj T i E ? – upita Dunja Matiju.

Matija se u tom času, usred doskoka, zbuni - zatim naglo padne. Djeca prasnuše u smijeh... ali Matija nije, već duboko a pomalo zabrinuto - uzdahne.

- Trebaš prvo reći VAN. – odgovori joj Matija brzo ustavši.

- Ali sad sam vani i... - no Dunja ne dovrši rečenicu jer je vidjela kako Matija odmahuje glavom odlazeći.

– Ne idi, molim te! – zamoli ga ljubazno Dunja.

- Dobro, kad me moli, ostat ću! Baš me zanima koliko si... sveznalica! –

Na te njegove riječi djeca se stadoše hihotati. Ptica se javi mašući krilima: - I vi ste bili neznalice, ne smijte se, dodajte to zrcalo!

Matija oduzme Dunji zrcalo i pokaže ga djevojčici pokraj sebe. Upita je:

- To si ti?

- Da, to sam ja. – odgovori Franka.

Matija pokaže zrcalo Kristijanu i upita ga:

- To si ti? –

Dječak odgovori: - Da, to sam ja!

I tako od jednog do drugog nazočnog kružilo je isto pitanje uz isti odgovor... ponovno do Dunje. Matija Dunji ponovno pokaže zrcalo upitavši je:

- To si ti? –

Dunja pogleda tužno lice u zrcalu i odgovori što i svi:

- Da. To sam ja? - A tada, kad je to rekla, odjednom, iznutra, u Dunji se pojavi i stade rasti - osmijeh.

- Da, to sam ja! - uskliknu Dunja zgrabivši zrcalo. -To sam ja! To sam ja! Ja! Ja! Ja! Ja! – vikala je i smijala se vrteći se oko sebe u krugu.

- Ja! – potvrdivši ponosno reče Dunja ptici.

Sjetila se! – reče ptica ispustivši iz kljuna na Dunjinu kosu jednu minijaturnu ružu. Franka je učvrsti svojim ukosnicama.

- Pogledaj se... Kako si lijepa s ružom u kosi! – reče ptica.

- Da, to sam ja! - pogledavši se u zrcalu, s ružom u kosi, reče Dunja.

- A sad trebaš VAN! – vikne zadovoljno Matija i ponovno ga obuzme neobuzdani smijeh. A tko se ne bi smijao Dunjinom licu: bješe potpuno zbunjena. Ovaj put je bila sigurna: mora riješiti zagonetku.

XII Ante i Vilenjak Izvora uz pomoć učenjaka i knjižničara patuljaka te vilenjaka vrše zadnje pripreme plana za spašavanje Dunje

- Što ste pronašli putem web mrežne vilenjačke tražilice?

- Vrt. Tražili smo vrtove unutrašnjeg svijeta Vječnosti. Navjerojatno koliko ih je! No samo jedan trebamo.

- Kakva je ovo tražilica? – upita zbunjeno Ante. Sučelje, tražilica i postavke mu nisu poznati a niti neka nerazumljiva slova, mape, crte...

- Mi smo sada u budućnosti. Tamo je i tvoja Dunja.

- Kako – u budućnosti?

- Izgubila je sjećanje. Ne zna tko je. Bez prošlosti i sadašnjosti... što joj ostaje?

- Budućnost. – prozbori Ante i zamisli se. Razmislivši, progovori:

- Ali tamo je sigurna, zar ne?

- Točno, mladiću – pristupi mu Učenjak Knjižničar. – Bistriji si nego što sam mislio – potapša ga po ramenu i doda:

- To je jedino što tamo ima: sigurnost. No je li sigurnost dovoljna?

- Nije – prošapta Ante i uzdahne.

- Točno. Sama sigurnost bez ljubavi ne znači ništa. Zapamti, sve je po Ljubavi. Zato ju je zlotvor - koji krade Prošlost, zatire Sjećanje i zamućuje Istinu – što prije htio ubaciti u taj vrt. Čudno, vidim ga jasno! – naglo promrlja knjižničar i odjuri.

Za njim odjuri moj Vilenjak i čulo se kako u drugoj prostoriji nešto šapuću, no to je više zvučalo kao prepirka...

- Preopasno je! – čuo je prigušen vapaj - Preopasno, a dječak ne zna ništa o...

- O čemu ja to ništa ne znam? – upita ih Ante kad se približio.

- Jesu li vas ikad učili kako nije pristojno prekidati razgovor starijih? – ljutito odgovori Vilenjak Izvora.

- Učili, učili... no sad je došlo vrijeme da vi mene naučite svemu što je potrebno kako bi spasio Dunju.

- Bojim se, ako se upustite u spašavanje, sve ćemo vas spašavati! – progovori Knjižničar prodorno gledajući vilenjaka u oči.

- Riskirat ćemo. I sama povijest patuljaka načinjena je od djela velikih patuljaka koji su u jednom trenutku bili hrabri preuzeti rizik.

Ova rečenica jako odobrovolji Učenjaka. No ipak ostade zabrinut.

- Ante, vi ćete sada u prošlost. U prošlosti je ostalo nešto što pripada Dunji. Bez toga u Vilinskoj Vječnosti ne može do Sjećanja. – obrati se Učenjak Anti.

A Vilenjaku još doda:

- Još se nije sjetila tko je. Trebamo biti brži od tih zloduha! Jer ako se ubrzo ne sjeti, zauvijek će ostati osamljena među vilama!

- Požurit ćemo – reče Vilenjak i povuče me sa sobom. Nisam stigao reći doviđenja. Kad za nama zatvoriše vrata, viknuh od jeze: počeli smo propadati, sve brže i brže... niz neku rupu koja je krivudala: bilo je kao da se spuštamo niz meke cijevi ili klizimo po glatkom toboganu koji, kao podmazan... jurili smo negdje prema dolje... jurili... Učinilo

mi se kako gubim pamćenje i sve osjete... ništa nisam osjećao...osim... pregršt svojeg čuđenja - i zbog čuđenja... strmoglavismo se, sunovratismo...

Što je previše, previše je. – zaključih.

XIII Dunja susreće uz Vrtne Vile i Vile Cvijeća te Vile Snijega

- Tko si ti? – upita prekrasnu djevojku što se nadvila nad njeno lice.

Djevojka ustukne. Dunja primjeti kako je još duboka noć a ipak, djevojčino lice je svjetlilo. Kao i cijela njezina pojavnost. Kad bi je gledala iz daljine, pomislila bi da je solarna svjetiljka.

- Jesi li ti anđeo?

- Ja sam vila. – progovori mekim tankim glasom ova lijepa djevojka uz osmijeh. - Nisam te prije vidjela.

- Danju me ne možeš vidjeti. Ni mene niti moje sestrice. Dođi, pokazat ću ti ih! – reče, lagano se vinuvši u zrak.

Dunja potrči za njom. Na dnu vrta obasjanog mjesečinom, u vrtnim ljuljačkama ljuljaše se vile.

- Ovo su moje sestrice. A tko si ti? – upita je vila.

- Ne sjećam se. Još. – odgovori Dunja.

- Ako je tako, ostani tu s nama. Ni mi se ne sjećamo. Mi smo sestrice i svake noći dolazimo ljuljati se. Tako se

sjećamo. Znamo: majka nas je ljuljala noseći u utrobi. Sjećamo se kako smo imale majku. Hodala je i nosila nas u utrobi. TOooo je bilo pravo ljuljanje. Probaj!

- Majka? – zamisli se Dunja i pride ljuljačkama.

Kad se počela ljuljati pod tom jasnom mjesecinom obuzme je neka duboka čežnja...duboka...duboka...

- Osjećaš? – upita jedna od sestrice vila.

- Da, osjećam! - reče Dunja a jedna suza joj se otkotrlja niz lice.

- Suze! – viknuše vile i u taj tren nestade i njih i ljuljački i mjesecine a Dunja tresnu o tlo. Kakva čudesna noć – pomisli Dunja brišući suze. Znači ovo su suze! To sigurno ima neke veze sa sjećanjem... ali ja se još ne sjećam – razmišljala je - ne primjetivši kako je hodajući došla do malenog jezera. Tako malo jezerce ima most! – oduševi se i ubrzo nađe na njemu. Na sredini malog mosta privuče je urešen drveni štap koji je na vrhu imao kuglu koja je ispuštala pjevan zvuk: ona je dodirne i gle - most se zajedno s njom uzdigne visoko iznad jezera dok istovremeno jezece zablista pod bujnom svjetlošću. Ribice stadoše skakutati po površini vode a nekoliko labuda doletješe sa zvjezdanog neba i spustiše se na glatku površinu jezera. Bijeli labud dopliva do nje i progovori:

- Znaš li zašto su vile otišle?

- Ne znam. Zašto?

- Otišle su zbog tvojih suza. Zapamti, ovdje nema tuge. Vidi, sve je sjajno i blistavo. Ova je voda čista i prozirna.

Među vilama nema tuge. Zapamti. Nema tuge. -

I otpliva prije nego što mu Dunja odgovori.

- Nema tuge, a suze su tuga, zar ne? - sjeti se Dunja uz neku težinu pri duši.

Kakav je ovo sjaj u kojemu nema mjesta ni mojim pitanjima niti mojoj tuzi?

- Možda je moja tuga znak sjećanja! – dosjeti se. - Moguće Sjećanje ovdje nije dobrodošlo...ali... gdje onda stanuje? - Osvrne se oko sebe. Prekrasno, čisto, sjajno: kao da je u nacrtanoj... slici !? Sjeti se djevojčice u zrcalu. To si ti - reče sama sebi i u tom trenutku poželi u zrcalu pogledati svoju suzu. Sjeti se da je tu sama, sama u noći, u vrtu kao iz bajke punom iznenađenja i novih nepoznatih pravila? Ptica, pomisli, ptica će mi ovaj put morati reći više. Bit ću uporna i ne ću joj dopustiti nagli odlazak...

Tad je potrčala, ali se spotakne i sruši na travu. Od udarca jaukne. U taj tren, kao odgovor na njen jauk, naglo zapuše vjetar i stade puhati sve jače i jače. Donosio je snježne pahuljice. U taj čas dotrči nepoznata žena i podigne je s tla te ogrne u mekanu deku.

- Rekoh ti: ne izlazi! Gdje si dosad? – reče dubokim glasom.

Dunja od čuđenja zanijemi.

- Dobro, ne moraš mi reći. No mogla si barem pripremiti cvijetni vjenčić.

Zaogrnu je jače pohitavši s njom u naručju. Skvrčena u deci, bježeći od hladnoće i pahuljica, ne primjeti kako su

ušli. Odsjednom osjeti topli zrak istodobno začuvši pucketanje vatre. Kućica je drvena, a soba iznutra i na podu i na stropu obložena svijetlim drvom, topla, sva ukrašena buketima svježeg vrtnog i osušenog livadnog cvijeća, a u kaminu je pucketala razbuktala vatra.

- Sjedni, stol je postavljen. – reče joj ta žena.

Nije znala što bi prije gledala; njeno lice prekriveno bujnim cvijetnim vjenčićima koji su bili - njena kosa - pod kojom su se tek nazirale oči ili taj stol bogat hranom i sokovima: razno svježe voće, povrće, sjemenke, listovi, plodovi, češeri, cvijeće...

- Sad će stići i druga djeca.

- Vile cvijeća! – bilo je prvo što pomisli Dunja kad ih sve ugleda.

No ničega vezano uz njih nije se mogla sjetiti.

- Jest ću. Hvala.

- Sjemenke i plodovi danas ubrani.

- Ispod snijega? – upita Dunja.

- Sjetila se! – žena ciknu a kuće i djece i stola i kamina...svoga taj čas nestade.

- Snijeg! – uskliknula je Dunja glano, zatim još glasnije.

- Snijeg! - ponovi prkosno zatim još glasnije - Snijeg! Snijeg! Snijeg!

No noć je bila još tiša, nebo mirno... i činilo se kao da pahuljica tu nikad nije bilo.

- Još jedna varka - Dunja reče sama sebi – jer kao da tu netko... ne želi moje sjećanje.

- Ha...ha...u pravu si... - čuo se neki jezivi smijeh svuda oko nje -...ha...ha...ha... - smijeh koji, kako naglo dođe, tako i naglo prestane.

XIV Ante i Vilenjak Izvora putuju kroz vrijeme a Ante moguće sanja a moguće ne kako iz spilja spašavaju Dunjin medaljon

Dok su putovali kroz vrijeme, ošamućen u laganoj nesvjestici Ante se sasvim opustio usnuvši sljedeći san.

““

Ante malo bolje pogleda i ugleda viziju zlatnog medaljona.

- Čemu služi ovaj medaljon?*
- Čemu služi? Čemu služi? Ništa ti ne pada na pamet?*
- To je sad čarobni medaljon!?*
- Kad bolje razmislim... da, što? Medaljon koji će spasiti Dunju.*
- Točno! Ali kako?*
- Kad ga nađemo pomoću njega ćemo lako pobijediti zlotovora. Samo ga trebamo naći.*
- Ali gdje?*
- To ni ja ne znam....- Gle! - usklikne vilenjak. - Pronašao sam u nevidljivoj karti gdje je sakriven!*

- Gdje? - upita Ante. - Zar u ovoj šumi, sveznalice? - pomisli, zaboravivši umijeće vilenjaka vezano uz čitanje misli drugih.

- Da, u ovoj šumi.

- Ali gdje?

- Pogledaj kartu! Medaljon je rastavljen na dva dijela, u različitim su spiljama.

- Onda što čekamo? Idemo u šumu. Ali, u kojim spiljama?

- U ovoj šumi ih ima četiri. Ne smijemo izgubiti vrijeme tražeći u spilji u kojoj nije.

- Ali kako ćemo neprimjetno ući u spilju?

- Ima tajni ulaz. Evo spilje! Čekaj tu, dobro, ulazimo! Dođi! Gle zlotvorov plaćenik roktava divlja svinja, sakri se iza debela hrasta! Brzo!

- Ovo je bilo blizu... što on tu radi?

- Poput nas traži dio medaljona.

- Zašto?

- Zna što želimo: pobjediti Zlotvora Vilenjaka! A sad idemo, dok ne upadnemo u još neke nevolje.

- Gle! Otkrili su našu spilju! O, kakvi prekrasni stalaktiti, stalagmiti i sigasti most...

- Sagni se! Požuri! Nađoh prvi dio medaljona! Idemo u drugu spilju.

- Ali ja ne vidim drugu spilju.

- Nisu sve na okupu.

- Jesi siguran?

- Zaboravio sam gdje je treća spilja, što ćemo sad?

- O ne! Nećemo moći spasiti Dunju! Čekaj... imam detaljnu kartu šume, a i kompas.

- Vidiš ove dvije spilje na karti?

- Da... i?

- Treća spilja je skrivena.

- Ako je skrivena elipsasta vrtača onda je ni mi nećemo moći naći.

- Hoćemo, tu spilju su opisali patuljci a vilenjaci zaključali, pa je onda mogu i otključati.

- Što će nam onda kompas?

- Da se možemo vratiti u Knjižnicu.

- Zašto se moramo vraćati?

- A kako ćeš sastaviti medaljon bez ljepila?

- Znači opet moramo hodati starim klimavim mostom?

- Da.

- Ali kako ćeš otvoriti vrata?

- Opet ću kucati. Sad budi tiho, vražje sluge nas mogu čuti.

- Gdje je ulaz u treću spilju?

- Ovdje je... ali kako ćemo je otključati?

- Postoji ključ. Čitaj što piše sa strane na karti: „ključ za otvaranje treće spilje skrivene iza visokih krških stijena“...

- Što svijetluca ispod kamena? Bravo! Našao si ga!

- Imam drugi dio medaljona! Vidi sad! Ali razbit će se!

- Neće: zlato i staklo... slični su, ali nisu isto... Dođi, idemo ga uzeti.

- Ali zar ti se ne čini da nas netko promatra?

XV Dunja upoznaje Vilu Nevidljivu

Dunja je ostala sama na livadi. Istina, nije bila sasvim sama: iznad nje je blago puhao vjetroć a zvijezde blistaše. Nije joj se spavalo. Sjeti se vila i pomisli: jesam sad i ja vila? Odbaci tu misao sjetivši se djece koju je vidjela na isti način kao i oni nju. Vidjela je dosta toga i sada bi trebala dobro o svemu razmisliti. Otrgne travčicu, počne je grickati i sjedne na mirisan cvijetni proplanak. Odluči o svemu promisliti pričajući sama sebi, pričajući glasno. Možda će i sebe i druge na taj način razgovijetnije čuti!

- Evo, reci, koga si vidjela? Vidjela sam pticu, dječicu, malo stablo, Devojku - Zrcalo, Matiju, vile, labuda... Što su ti rekli? Svašta...čudnoga. Oni gledaju u sebe - a ne vide se: to je čarolija?...ne, nije čarolija: to je njihova Istina...No jesam li ih dobro slušala? A tko je bio najbolji prema tebi? Hmmm...ptica je čudna... I djeca koja se hihoću, potom tuguju... Djevojka - Zrcalo i njene čudne zagonetke... Vile ne žele moje sjećanje... Niti Vila Cvijeća ne želi moje sjećanje... Labud ne želi moju tugu... Znam! Djeca i Matija! Matija je bio najbolji prema meni. Zašto? Pokazao mi je mene. To si ti. To sam ja. Ja. Vidjela sam u zrcalu sebe. Ali ima još jedna zagonetka. Oduzmi V i dodaj T i E. Ali kada to

treba? Kad idem VAN! Dakle to je to! Trebam naći put i ići VAN. Tada ću naći i odgovor. Dobro dobro...no zašto vile ne žele tvoje sjećanje ? Žele ga djeca i ptica, zar ne? Kakvo čudno mjesto na kojem jedni žele a drugi ne žele tvoje sjećanje. Što je to sa sjećanjem tako prijeporno i kako ću naći put do VAN?

- Lako – odjednom se oglasi neki prigušeni glas iz...Osvrnu se, no nikoga ne ugleda.

- Ne možeš me vidjeti jer sam za tvoje oči nevidljiva.

- Vila ...?

- Moglo bi se i tako reći. Prije, bila sam samo vila. Prije vile bijah djevojka. Sad sam nalik povjetarcu, ali puno moćnija od njega.

- Kako se zoveš?

- Nevidljiva. A ti?

- Dunja.

- Vidiš kako si se sjetila.

- Doista, kako sam se sjetila?

- Ja sam ti i ovaj put pomogla. Imam čarobni dah Istine.

- Što je to?

- To je nešto što raspoređuju patuljci a posjeduju vilenjaci i vile...a ovdje se ne smije rabiti. Jesi primjetila koliko je djece u potrazi ? A čula si i naučila kako mnogi ovdje ne žele Sjećanje.

- Zašto ?

- Zapamti: ovdje je zabranjeno Sjećanje. Zabranjena Tuga. No ne znam kakva si Dunja? Želiš li uopće svoje

sjećanje? Ili bi htjela ovdje ostati zauvijek. Zamisli: imala bi nepomućeni život sretnih vila kao iz bajki. Vile ne umiru: besmrtnne su. Sjećanje znači, kako završetak svega postoji tu negdje izvan nas i neovisno o nama...i u nama, kad se prestaneš sjećati.

- Ne znam kakva je Dunja bila u prošlosti. Znam kakva sam sad ja. Nitko mi ne može zabraniti tugu. Jučer sam htjela vidjeti svoju suzu u zrcalu no nisam znala kako.

- Slične smo ti i ja. I ja sam žudila svoju tugu. Znaš: i Sreća i Tuga su dvije strane istog zrcala. U njemu si ti – Dunja, i drago mi je što se voliš takvom kakvom jesi: i u zrcalu.

- Hvala ti Nevidljiva. No kako ću VAN?

- Slijedi me!

- Ali ti si nevidljiva.

- Jesam. No uskoro ćeš me vidjeti.

- Kako?

- Dunja, sad se odmori. Doći ću kad me najmanje očekuješ.

Dunja iznenada osjeti lagan povjetarac uz koji doleprša i - umor.

Spavalo joj se: pomisli, možda od uvijek svježeg strujanja vječnog vilinskog zraka?

A kad bi je tko gledao sa strane, začudio bi se njenoj nagloj promjeni.

Usnula je odmah tu, nasred livade.

Ali otkud veliki pernat jastuk u koji je uronila?

XVI Nastavak spiljske pustolovine u kojoj Ante i Vilenjak Izvora najprije spašavaju a zatim gube Dunjin medaljon

Dok su se spuštali velikom brzinom uskim tunelom kroz vremenske zone Ante je u polusvjesnom stanju buncao kao u napetom snu:

““

- Tako je! Netko nas promatra.*
- Ali tko?*
- Pogledaj! Iz grma proviruju dva žuta oka.*
- Pazi! To su lisice!*
- Brzo! Ante! Moraš otključati špilju!*
- Ali kako kad je samo vilenjaci mogu otljučati?*
- Što misliš? Zašto sam baš tebe onaj dan zaustavio na putu do kuće?*
- Ne znam.*
- Zato što ti imaš čisto srce.*
- Ali kovao sam osvetu!*
- Koju sigurno nebi izvršio. Tvoje srce je dobro srce: tebi je srce bez grijeha.*
- Zar nisi rekao da dobri vilenjaci nemaju grijeha? Zato je samo vilenjaci mogu otljučati. Ti otključaj! Što ako meni*

ključ ispadne iz ruke u ovu bujicu... Otkud voda koja upravo nadire u spilju?

- Dobro, daj mi ključ. Ključ koji otključava sva vrata je uvijek iz prošlosti: dolazi iz prošlosti, čuva se u prošlosti i iz sadašnjosti se vraća na čuvanje u prošlost. Kod tebe je.

- Kod mene? Kod mene je samo ključ moje roditeljske kuće.

- Ključ je sad dio medaljona!

- Uz medaljon je sad i - ključ?

- A u medaljonu fotografije.. Dunjina i tvoja. Izvan svijeta ljudi medaljon možete otključati ključićem...

- Samo ja ili Dunja?

- Pogodio si.

Ante brzo iz medaljona izvodi svoju fotografiju jer se htio podsjetiti kako je tad izgledao i kakvog ga se Dunja sjeća.

- Moguće Dunja sad – istodobno u budućnosti – drži isti ključić? - upita pun nade.

U taj čas sitkanje zmiје mu utjera strah u kosti, pozornost mu popusti, spiljski šišmiš doleti, štakor dotrči i otme mu medaljon iz ruke.

Jer brzine su bile prevelike...moguće, moguće... silaženje, ronjenje, uspinjanje, putovanje u prošlost...sve i nije bio samo - san !?

““

XVII Dunja djeci otkriva istinu o ljubav i

- *Imaš ti razlog zašto si ovdje? - upita Dunja Matiju.*
- *Razlog? Što je to razlog? – začudi se Matija.*
- *Možda... uzrok? – nesigurno odgovori Dunja.*
- *Uzrok ...uzrok... - ponovi Matija, zastajkujući, te se činilo kako razmišlja.*
- *Ja mislim da je razlog uzrok! – ubaci se u razgovor Franka.*
- *To si sad čula! Nisi se sama dosjetila. Evo, ako znaš, reci što je uzrok! - obruši se na nju Matija. Svi se zagledaše u Franku. Ali nekako odsutno, bez ikakvih očekivanja.*
- *Uzrok je: kad je Božić, tad mi čestitaš Božić.*
- *Ne, to je razlog.*
- *Onda je uzrok: kad je Uskrs, tad mi čestitaš Uskrs.*
- *I to je razlog.*
- *Onda je razlog posljedica a ne uzrok. – odlučno reče Franka.*
- *A što je uzrok? – zapita Dunja.*
- *Uzrok je.... - započne Matija, ali ubrzo ušuti.*
- *Reci, što si stao !? – podbode ga Franka.*
- *Kad bi ti rekao tu tajnu...*
- *Tajnu? – povikaše sva dječica.*
- *Reci! – Reci! – Reci! – guraše ga sa svih strana.*
- *Nije to nikakva tajna! – prekinu ih odlučno Dunja.*
- *A ti... kao znaš !? – naruga se djevojčica.*
- *Znam! – Dunja potvrdno kimnu glavom i uzdahne. Svi se zagledaše u Dunju. Uz veliku pozornost i pregršt*

očekivanja.

- Uzrok je Ljubav. – šapne Dunja.*
- Ooooo, Ljubav! - uskliknuše dječica.*
- Kako znaš? – upita Matija u sveopćem žamoru.*
- Znam, jer sam se sjetila. – smireno odgovori Dunja.*
- Čega si se sjetila? – nestrpljivo i grozničavo upita Franka.*

- Sjetila sam se... – nastavi Dunja sad tužnim glasom– Sjetila sam se...da su me... zaboravili....

- Zaboravili... - nestrpljivo se u razgovor uključi Mia.*
- ... voljeti. – jedva izusti Dunja.*
- Tebe su... zaboravili voljeti !? – ponovi Mia.*

Djeca se u čudu zagledaše. Dunja je tako tužno zvučala, da su se taj čas zabrinuli za nju, umjesto za smisao njenih riječi.

- A tebe nisu... zaboravili voljeti? – tužno Dunja upita Miu. Povjeratac se razbuktavao u sve jači vjetar i čulo se kako drsko mrsi kosu krošnjama... Činilo se kao da im iz krošanja stabala upravo govori: - Ja vas sve volim! Ja vas sve volim! - Moguće zbog sve prodornijeg vjetra – djeca se razidoše. Samo je Dunja ostala strpljivo čekati odgovor.

XVIII Ante i Vilenjak Izvora na šumovitom Otoku Bajke gdje u koncertnoj

dvorani susreću Konjoglavog koji Anti uručuje Dunjin medaljon

- Zašto su karte unutarnjeg vilinskog svijeta nepomućene Vječnosti i karta održivog svijeta nepromijenjive Prošlosti toliko složene i slojevite? – upita Ante.

- Sve je slojevitije, temeljitije i trajnije od rubnog ljudskog svijeta: banalne efemerne promijenjive sadašnjosti koja je dostupna površnim ljudskim očima - odgovori Vilenjak i dalje brzajući.

- Sad moje noge trebaju odmora, ali tvoje vilenjačke to ne razumiju? – zarumenjeno će Ante.

- Kako se nisam sjetio! – usklikne vilenjak i zazviždi. U taj čas se s udaljenih stabala spustiše mali zmajevi.

- Sjedni! – progovori zmaj ljudskim jezikom.

- Sjedni, što čekaš? – usklikne Vilenjak već sjedajući na drugog.

- Sad smo u svijetu prošlosti !?- zaviče Ante ali njegovo suvišno pitanje proguta zvuk zmajevih krila koji su bili zvučniji od polijetanja helikoptera.

- Čovječe, ja sam u bajci ! – zaurla Ante.

- Bajka je činjenica prošlosti! – viknu negdje iz visina Vilenjak.

- Iz sadašnjosti u prošlost? A budućnost?

- Strpi se i čvrsto drži!

Slijetali su u magli prema nekakvom šumovitom otoku usred velikog jezera. Usred guste šume nazirala se velika čistina: međutim ta livada je očito bila veća jer iza su se nazirali neki obrisi obavijeni izmaglicom. Odjednom, iza koprene magle, naglo obasjan, ugledaše veliki dvorac.

- Kako je predivan! Dao bi se kladiti da ćemo sresti i Hlapića i Regoča i Snjeguljicu i Trnoružicu i sve princeze iz Diznijevih crtića i sve likove iz najdražih mi bajki... premda mi se čini da su ti izmaštani likovi sad stvarniji od tebe i ovih zmajeva, Vilenjače!

- Ne možeš vidjeti likove iz Budućnosti stvorene u Budućnosti!

- Što ćemo sad, kad smo sletjeli?

Dok mi je vilenjak tumačio plan zmajevi su se uvukli u guste krošnje čekajući naš sljedeći poziv.

- Sad ćemo se u maloj kućici za goste presvući u svečana odijela jer bez njih ne smijemo u dvorac. Od mene se ne odvajaj... prepoznat ćeš me po dugom žutom fraku koji ću obući.

Ušavši u kućicu na rubu šume, uveli su ih svakog u svoju sobu gdje su ih čekali krojači. Krojači su im otvorili ormare pune odijela svih boja i veličina a usklađene s cipelama. Krojač odmjeri Antu i izabere jedno od višebojnih a crveno-bijelo-modro odijelo. Stajalo mu je savršeno. Krojač još doda kravatu u istim bojama te crveno-bijeli šešir. Ante nije ništa pitao, premda je uočio sve veći broj posjetitelja na putu do udaljenog dvorca. Ispred dvorca čekali su dvorjani

koji su ih nudili pićima, malim sendvičima, kolačima i raznim slasticama. Ante nije stigao ništa uzeti, jer je gospodin u zeleno-modrom odijelu, crveno-bijelom šeširu i žutom fraku, kojeg je bezuspješno pratio u brbljavom mnoštvu, odjurio u dvorac. Uđe u kristalnu dvoranu punu cvijeća i uzdaha dama u starinskim haljinama koje su mahale raskošnim lepezama. Iza redova cvijeća nazirala se mala pozornica oko koje su bile raspoređene stolice-fotelje. Ante je uronio u udobnu fotelju, a kad su se svud pogasila svjetla tek tad osvjetliše pozornicu bujnom svjetlošću iz najraskošnijih luster...i mali orkestar započne izvoditi klasičnu glazbu.

- Program! Program! Ima tko program? – poluglasno i odlučno pitala je gospođa u ružičastoj haljini sve oko sebe.

- Prvo Mozart onda Bach ! – doviknu gospodin iza njega.

- Ah, kakav neukus, valjda prvo Bach a zatim Mozart! – reče gospođa potapavši gospodina pored sebe po ruci. Mozart se već čuo u prvim taktovima.

Ante je sjedio nasuprot gospođe u ružičastoj haljini jer je podij bio u sredini između njih a stolice-fotelje poredane u krug. Iza izvođača ugleda lice gospodina koji je sjedio pored gospođe u ružičastom. Osoba koju je gledao bila je sva izobličena umjetno srašćenim kostima lica. Imao je konjsku fizionomiju glave i ljudsko lice - ali kao da je njegovo ljudsko obličje uz pomoć tanke kože bilo navučeno na konjsku glavu: tijelo mu je bilo klimavo i premršavo u rukama i nogama a trbuh neproporcionalno širok... a tek

stopala i cipele koje kao da su bile dva broja veće! Kakva je to osoba? Ante se ponovno zagleda u to poluljudsko lice, ali kad je „konjska glava“ uzvratila pogled, Ante svoj brzo usmjeri prema izvođačima. Ante ponovno pogleda u Konjoglavog.

Ali taj je pogledavao čas prema njemu čas prema drugima kolutajući očima na sve strane, što je njegovom konjoglavom liku dalo napeti izraz. Ante je potom odlučio zuriti u izvođače, međutim, osjetio je njegov pogled na sebi. Ante ne izdrži i pogledi im se ukrstiše. Ante usklikne od jeze.

- Vidiš ovu spodobu pokraj gospođe u ružičastom? - upita Ante Vilenjaka do sebe.

- Gdje? Nitko ne sjedi pored gospođe u ružičastom.

- Kako ga ne vidiš?

- Ne, ne vidim.

-Ti ga ne vidiš? - šaptao je Ante, uznemiren.

- Koga? Reci, koga? Gospođa u ružičastom je, kako dobro vidim, sama.

Taj čas im se ponovno ukrstiše pogledi i Ante ponovno brzo okrene glavu. Ali konjska glava tad naglo ustade te gurajući se kroz redove publike krene prema najbližem izlazu iz dvorane. Baš nitko nije pogledao u njegovom smjeru: kao da je za sve nazočne bio duh. Kod izlaza stane i pogleda direktno u Antu. Ante se naježio... i ispod glasa, šapćući, upita Vilenjaka:

- Jel ga sad vidiš? Stoji na izlazu i gleda prema nama.

- Ali nitko ne stoji na izlazu!

U taj čas konjska glava u nervoznom pokretu zamahne rukama i pobjegne iz dvorane. Ante ustade i pobjegne iz dvorane, bez obzira na negodovanje publike.

*- Idem Vam donijeti partiture... da bolje pratite koncert...
- iznenada ustajući reče Ante gospođi u Ružičastom koja se iznenadi zbog njegovih riječi a na licu joj se čitalo kako mu zavidi što se ona toga nije dosjetila...*

- Zašto sam ustao? Zašto sam krenuo za njim? – mrmljao je Ante sebi u bradu. Instinkt ga je vukao prema liku kojeg, činilo se, nitko ne vidi - osim njega? Očito je bio za sve nevidljiv osim za njega: to je već bio znak kako mora djelovati! Napravio je nepristojnu zbrku pri izlasku usred izvođenja mazurke, ali već je na izlazu ugledao konjsko lice kako ga čeka.

- Tko si ti? - direktno, bez okolišanja, upita ga konjsko lice kolutajući očima.

- Ja sam taj kojeg vidiš. – Ante brzo i spretno odgovori, mudrijajući.

- Ti me vidiš? - oprezno reče konjska glava zavlačivši s pitanjem i odmjeravajući opasnost s kojom se suočava.

- Gospođa u ružičastoj haljini te isto vidi?

- Ona me vidi kako me ti ne vidiš.

- A kako znaš kako te ja vidim?

- Ona primjećuje moje ljudske obrise lica, ali me ne vidi tako dioptrijski precizno kao ti. Ali mi nisi odgovorio, tko si ti? - upita i pucne prstima a tad mu se u ruci pojavi medaljon.

- Možda si ti onaj kojeg su poslali po medaljon?
- Ako su ti tako rekli, taj sam.
- Što će on tebi?
- Otvori ga i znati ćeš. – i opet je mudrijao Ante, znajući koliko mudrijajući riskira sve: i svoju i Dunjinu sudbinu.

U srcu medaljona zračilo je Dunjino predivno nasmijano lice.

- To je djevojka koju poznajem, ali ne znam njezino ime. - reče Konjoglavi.

Ante je bio sumnjičav prema toj tvrdnji.

- I ja ne znam njezino ime... – reče sigurnim glasom Ante- ...ali znam da je moj prijatelj traži.

- Taj tvoj prijatelj se zove...Ante, zar ne?

- Kako si znao?

- Znam ja sve o tom Anti.

- Na primjer?

- Neko zlopamtilo.

- Hm....svakako jest... a što još znaš? - izgovori sporo i povjerljivo Ante misleći kako je mudro odbaciti vi i početi pokazivati prisnost bliskog mu prijatelja govoreći mu ti.

- Uhvatio se društva nekog probisvijeta Vilenjaka Izvora.

- To nisam znao.

- Taj Vilenjak je pravi davež.

Dok su pričali, dio publike iz dvorane začuđeno je pogledavao prema Anti, jer su vidjeli Antu kako žustro razgovara - sam sa sobom.

- Kako znaš da je taj Vilenjak pravi gnjavator?

- Rekao mi je moj prijatelj Vilenjak...koji ga je uspio namagarčiti!

- Daj mi ispričaj, jer meni taj Ante nije omiljeni lik...

- Ali mu pomažeš? – sad je sumnjičavo Konjoglavi, u ljudskom obličju, zaiskrio.

- Ucjenio me.

- A, znam kako to ide. Ja sam, naime, bez lažne skromnosti, kralj svih prevaranata i ucjenjivača.

- Ma znao sam kako ćemo se odmah razumijeti.

Konjoglavi nije posumnjao. Ali Ante osjeti napad panike jer nije mogao osmisliti što će reći zbog čega i kako je ucijenjen.

- Znaš zašto ti vjerujem? –reče povjerljivim tonom Konjoglavi – Čuo sam da je taj Ante kukavica koja se nikad ne odvaja od Vilenjaka, a ti si se evo sam usudio doći do mene.

- Sad kad ću... imati medaljon... moram ti reći kako nisam sam: onaj u žutom fraku je samnom.

- Lukavo...lukavo... opreza nikad dosta... ali obzirom tamo nije nitko u žutom fraku, očito si morao tako jako ucijenjen... - naglasivši „tako jako ucijenjen“, zastane, uspori, pogleda ga u oči i još zakoluta očima! - ... doći sam.

Ante je pogledao u dvoranu i doista, Vilenjak u žutom fraku tamo nije sjedio...nije stajao...nije svirao... gdje je? Ante osjeti hladnoću u kostima. Ostao je sam s nevidljivim kraljem svih prevaranata, ucjenjivača i varalica. Od te misli se njegovo lice u nevjerici počne grčiti.

XIX Ante na koncertu uručuje medaljon Dunji koja ga se ne sjeća

Vilenjak je brzo shvatio kako se mora sakriti kako Konjoglavi - za kojeg još nije znao tko je, što je i kako se zove - ne bi posumnjao.

Sakrio se iza najveće vaze u dvorani s najvećim buketom cvijeća. Iz Antinog gestikuliranja shvatio je kako je neka rječita prevara u igri u koju on nije uključen. Gospođa u ružičastom ga je uočila, ali je držala kako je on dvorski pomagač zadužen za predaju buketa izvođačima, te je zadovoljno slegnula ramenima. Ugođaj je bio romantičan, muzikalan te kičasto opojan od spektra boja, mirisa i zvukova. Na njegovo iznenađenje u dvoranu uđe djevojka zadivljujuće ljepote.

Njena duga svilena haljina u nježnim pastelnim bojama obrubljena čipkom zašuštala je... i doista, čulo se nekoliko prigušenih udivljenih usklika. Čim se približila pozornici, u namjeri da će sjesti u prvi red, do nje dotrči Ante.

- Dunja! – prozbori Ante problijedivši.

Vilenjak je gledao u čudu, ostajući skriven.

- Dunja !? – ponovi Ante više pitajući nego ponavljajući kao tvrdnju.

Dunja mu se nasmiješi i sjedne. Ante sjedne do nje. Mozart i Bach su davno odsvirani, a ove uzburkane partiture valcera ili polke ili mazurke... ne prepoznaje.

- Dunja, to sam ja, Ante. – ispod glasa prozbori Ante dok su ga dotjerani i uglađeni mladići iz svih kuteva dvorane ljubomorno odmjeravali.

Dunja se, dok je u čipkastim bijelim rukavicama poravnavala bogatu tešku svilu duge haljine, blago nasmiješi.

- Dunja, donio sam ti tvoj medaljon. – prozbori Ante drhtajući. U ruku joj spusti medaljon čiju je srčiku resila njezina fotografija uz koju je prethodno krišom ponovno stavio svoju. Dunja stade gledati u fotografiju i zamisli se. Nekoliko trenutaka gledala je odsutno u fotografiju, nakon čega šapne Anti:

- Hvala Vam Ante. Znači, ja sam Dunja.

Ante se primi za glavu odmah shvativši.

Dunja, njegova Dunja, više ga ne prepoznaje !? Začarana je! – pomisli u očaju Ante i usljed nagle prodorne boli (zbog koje joj je zaboravio uručiti dragocjenost - njezin zlatni lančić s križićem koji je nosio oko vrata) - naglo ustade i ne osvrćući se, otrči iz dvorane namjeravajući... jako povrijediti... do bola povrijediti... tog zlotvora koji je začarao njegovu Dunju.

XX Konjoglavi se povjerava Anti za kojeg ne sluti tko je

Konjoglavi je sa stola bogatog sendvičima zgrabio još čačkalica kako bi čačkao svoj zlatan zub. Pored kojeg je bio srebrni, uz kojeg je bio dijamantni. Ako ćemo o zubima i njihovoj vrijednosti: gornji red vrijedi dosta novaca, ali donji red je čista katastrofa, manje vrijedi od riječi bezvrijedan.

- Kad je prevara u igri, koristim gornje zube, a dok bježim od redarstva, kao gornje zube koristim sirotinjske donje zube-bezube. – važno istakne Konjoglavi, prateći što to pogledom promatra Ante.

- Moraš me naučiti koju prevaru- reče Ante prijateljskim glasom, dodajući: - ...prijatelju!

- Prijateljski može, ali kasnije, jer sad ćeš poslužiti kao mamac.

- Kakav mamac? - odvažno dogovori Ante, jedva čekajući taj konačni obračun sa glavnim zlikovcem.

Konjoglavi nije uočio kako Ante osvetnički stišće šaku.

- Vidio sam kako si razgovarao s ljepoticom... koja te očito ne poznaje, ali dobro poznaje tvog Antu... a ti poznaješ Antu... zbog čega ti i ona, vas dvoje...

- Ma ta uobražena... mene uopće ne zanima.

- Ali zanima mog prijatelja... onog koji je namagarčio Vilenjaka Izvora... on bi volio znati da je ona sad tu s

medaljonom koji smo joj uručili.

- Zar ne zna, zar je nije on doveo?

- On zna za medaljon koji ona sad nosi na sebi.... jer si joj ga dao...cccc...- taj je „cccc“ zvučao kao da ga nije trebao dati....

- Jer me Ante ucijenio.

- Dao si joj...cccc... jer te Ante ucijenio... ali... sad kad si izvršio zadatak, možeš čuti priču.

- Priča se... tišim glasom spuštajući glavu prema Antinom uhu nastavi Konjoglavi... - Priča se... - Konjoglavi ne nastavi razgovor jer se taj čas sruši od snažnog mirisa iz rupčića koji bješe natopljen omamljujućim sredstvom od biljne esencije.

Vilenjak Izvora pobjednički stajaše iznad njega.

- Sad ga konačno vidim! – reče Vilenjak zadovoljno trljajući ruke.

- Zašto?

- Jer medaljon, dok ga Dunja nosi, poprima svoju čarobnu moć koja u svemu pomaže nama dobrim vilenjacima.

- Uželio sam se banalne sadašnjosti! – teško uzdahne Ante.

- Misliš na tvoju nedavno prošlu Budućnost u kojoj ne znaš za čarobnu moć medaljona? – nasmije se iz srca Vilenjak, koji je dobro razumio zbunjenost koju poprima svatko tko se nepripremljeno i neupućeno brzinom svjetlosti kreće zonama istodobne prošlosti, sadašnjosti i budućnosti: točnije - rubovima svjetova.

- Ma čega god. – teško uzdahne Ante i nogom dotakne nepomično tijelo Konjoglavog.

- Sad nek odmara – reče Vilenjak - ...ali poslije će propjevati, ptičica!

XXI Dunja se sjetila: Ante postoji!

Dunja je stajala na mostiću i zazivala Nevidljivu. – Nevidljiva! Nevidljiva! - odjekivalo je vrtovima ali vjetar je pojačavao i njen povik je bivao sve tiši.

Usred hućanja a zajedno s vrtlogom vjetra tik ispred nje lagano se spusti Nevidljiva.

- Tu sam! – reče vila u raskošnom zlatnom svilenom velu obrubljenom zlatnom čipkom koji joj se spuštao i iz kose boje zlata.

- Sanjala sam neobičan san. – zamišljeno reče Dunja, ne uočivši - ni kako Nevidljiva poprimajući raskošne vilinske obrise više nije nevidljiva, niti kako se vjetar naglo stišao.

- Sanjala sam sljedeće. Sjedim u prekrasnom dvorcu, u koncertnoj dvorani, u predivnoj haljini uz udivljene poglede...

- Da? – zavrti se u krugu Nevidljiva kao da je i ona sad u toj dvorani te u njoj zaneseno pleše... - I? -

- I... pored mene je sjeo On.

- Trebaš prvo reći VAN! – prekinu je, naglo zaustavivši vrtnju, Nevidljiva.

- Van. – odlučno reče Dunja.

- Oduzmi V i dodaj T i E.

- VAN bez v je AN. Kad dodam T i E...ANTE! Ante !?

- Ante.

- To su mi djeca pokušavala cijelo vrijeme reći?

- Istina. – reče Nevidljiva te se vidljivo i spretno zavrti u krug otplesavši više krugova i vinuvši se...sa svojom kosom dužom od haljine i haljinom koja se tek kad je poletjela rasplela cijelom dužinom iz svojih nabora... vinuvši se - raskošna, bujna - nekud visoko, visoko... u vjetar, poistovjetivši se s njegovim vrtlogom.

XXII Anti i Vilenjaku Izvora u nazočnosti oslabljenog Konjoglavog obraća se Mačkopas iz Službe Sigurnosti Četiri Zone Moći (S.S.Č.Z.MO.)

Dok su u lovačkoj kućici čekali da se Konjoglavi osvijesti, netko pokuca.

- Nosim poruku od Učenjaka Knjižničara! – čuo se nečiji isprekidani glas.

Vilenjak oprezno proviri ali kako nikog ne ugleda, još brže zalupi vratima.

- Ajde provjeri još jednom! – viknu izvana nečiji nespRTLjiv glas.

Vilenjak zbunjeno zastade, zatim ipak odluči provjeriti još jednom. Ovaj put je nešto duže gledao u mrak ispred sebe.

- To sam ja, Mačkopas. – reče pridošlica i uđe prije nego što se Vilenjak snašao.

- Mačkopas? Tebe nisam očekivao. – zbunjeno će Vilenjak.

- Jer ne očekuješ pseću glavu vauuu i tijelo mačke mijaoou ti si izgubio opreznost te buljiš ispred sebe a ne i ispod sebe mijauuuu - neobična pojava obgrli noge Vilenjaku svojim mačjim repom.

- Davno sam ti rekao kako bi se trebao zvati Pasomačka? – nezadovoljno promrmlja Vilenjak, a nezadovoljan zbog svoje neopreznosti.

- Sve ima svoje razloge kad je Služba Sigurnosti u pitanju... ali o Službi ne smijem pred svima... to je taj dječak Ante... a evo i ovog probisvijeta s vama... - ma samo što je izgovorio te riječi, kad Konjoglavi najprije jauknu, zatim otvori jedno oko, zatim drugo...

- Vauu vauu vauu...! – zaleti se Mačkopas i mačjom šapom udari Konjoglavog, a snagom konja, te ovaj ponovno pade u blagu nesvijesticu!

- Probisvijet i varalica mene je kopirao i stavio na svoje tijelo masku konjske glave... fuj, koji neoriginalni lik... što on radi s vama: on je trajno pod nadzorom Službe Sigurnosti! – uzrujano reče Mačkopas.

- Kakva je to Služba kad ga najprije nisam vidio a onda Službeniče sam ga vidio a zatim sam ga osobno i sam onemogućio... a gdje si ti u to vrijeme Službo bio? –ogorčeno odgovori Vilenjak.

- No dobro... dobro... ne ćemo o poslu baš pred svima... najvažnije je da sam prenio poruku.

- Službo, Službo, brzaš sa zaključcima! – puhne Vilenjak.

- Zar ja u tvojem glasu čujem kritiku na rad Službe? – naroguši se Mačkopas

dok su mu se sve mačje dlake nakostriješile vinuvši se u zrak.

- Vilenjak je htio reći...kako... još nismo čuli vašu poruku! – ubaci se Ante namjeravajući ublažiti napetu situaciju. Vilenjak je očito bio povrijeđen ali Ante nije mogao dokučiti zbog čega.

- U pravu si Ante! Ante, zar ne? Da, da, Ante, Služba sve zna o tebi... ali poruka se odnosi i na tebe.

- A poruka jest..? – sad je Ante kiptio i od nestrpljenja i od zabrinutosti za Dunju.

- Poruka glasi: “Dunja je rekla Ante ali ga se još ne sjeća.”

- Samo to? – usljedio je razočarani odgovor.

- Dragi dječake – zamišljeno reče Vilenjak – To je veliki događaj. Jer, ne zaboravi, Dunja je u Budućnosti, a i poruka se odnosi tek na događaje koji slijede i mijenjaju tijekom događaja.

- Evo ti nove poruke: čuo sam svojim ušima kad je rekla Ante a vidio sam svojim očima kako me se ne sjeća !?

- A gdje je to bilo? – upita revni Službenik Službe Sigurnosti.

- Nedaleko oдавde. – odgovori Ante.

- Ovdje, u Prošlosti? Hahahahaha - nasmije se Služba Sigurnosti a Vilenjak Izvora istodobno duboko uzdahne.

Očito su svi sve razumijeli osim mene – pomisli Ante - A poruka se tiče mene? Jesam ja taj Ante - ako ne razumijem? Zbog te spoznaje naruga se sam sebi. - Dopustio sam da mi svakakvi nevjerojatni likovi odvrate pozornost i od cilja i od samog sebe.

- Ja sam Ante i nitko me neće spriječiti spasiti Dunju!

- Tu se varaš - prozbori glas Konjoglavog, koji je očito trebao dalje mudro šutjeti jer taj čas na njega skoči Mačkopas. Dok je Konjoglavi ležao i dok mu se Mačkopas unosio u lice, Vilenjak Anti dobaci znakove značenja „moramo tiho i žurno izići iz kolibe“.

- Mačkopas, skini se s mene jer moram vidjeti kako taj Ante izgleda... - zacvili Konjoglavi.

- A zašto moraš mijauuu vauuuu? – također glumeći ucviljenost odgovori Službenik Sužbe Sigurnosti duboko ga gledajući psećim očima i škrgučući psećom čeljusti.

- A to bi ti trebao znati.... !?

- Znam ja, znam! Vauuuu vauuu vauuu.... – Još se dugo u šumi čuo njegov lavež dok su Vilenjak i Ante trčali kroz noć u nastavak izvjesno uzbudljive pustolovine.

XXIII Vilenjak Izvora ostavlja Antu samog usred šume

Služba...Služba...mrmljao je sebi u bradu Vilenjak dok smo trčali. Ipak se osmjelih te obazrivo upitah:

- Učinilo mi se kao da toj Službi nešto zamjeraš?*
- Naravno, tko ne bi! Da su radili dobro svoj posao mogli su spriječiti sve loše događaje koji su prethodili i zbog kojih smo sad u žurbi.*

Zaključak je već donešen a zvučalo je kako nisu dopušteni ni komentari niti prigovori.

- A koja je onda svrha Službe?*
- Nadzor. Dobro paziti da se ne pomiješaju zakonitosti i pravila zone moći jednog svijeta s drugim. Ali šteta je već učinjena...*
- Konjoglavi me nije prepoznao?*
- Srećom nije! Za sad smo u prednosti ali ako se uskoro nađe sa svojim i sve im ispriča, a što je moguće jer Služba nema čvrste optužbe da ga mogu duže zadržati.*
- Njegovi bi sve mogli povezati i shvatio bi tko sam! – prekinuh njegovu rečenicu dovršivši misao.*
- A tad biste i Dunja i ti bili u još većoj opasnosti!*
- A ti?*

Vilenjak me potapša po ramenima i taj čas nestade ispred mojih očiju! Zastadoh čekajući nek se prikaže. Predah mi je bio dobro došao jer sam se umorio i od prethodnih događaja

i od trčanja. Naslonih se na obližnje stablo čekajući. Kako dugo, ne znam, ali dovoljno dugo, dugo, dugo...spustivši se u sjedeći položaj, čvrsto naslonjen uz stablo, zadrijemah.

XXIV Dunja shvaća u čemu je snaga i moć srca

Dunja je sjedila na klupici ispred Djevojke - Zrcala. Skupina djece je dolazila žustro raspravljajući. Čim su ugledali Dunju, zanimivše. Zatim se sjatiše oko nje, ali Dunja kao da ih nije primjećivala.

- Čuli smo...

- Dobro ste čuli – prekinu ih Dunja zureći u svoj lik u Zrcalu. – Sad znam tko je Ante. Ali još uvijek ne znam tko je Ante. – reče uputivši još prodorniji pogled sama sebi u Zrcalu.

- Sad sve ovisi o tvojem srcu. - reče Matija, na što su djeca potvrdno klimnula glavama.

- Moje srce je sasvim u redu. – tvrdo odgovori Dunja.

- Ali tvoje srce ne poznaje Antu? – retoričko pitanje uputi joj Matija, koji je o srcu očito slutio više od drugih.

- Moje srce više nikog ne poznaje. – odgovori Dunja s upornim pogledom na samu sebe u zrcalu kao da je i odluka - ne skretati pogled prema djeci - značila smjerokaz njezinom srcu.

- Zar niti nas više ne poznaješ? – reče joj najmlađa dodirnuvši je po kosi.

- Čula sam...- reče Dunja naglo se okrenuvši prema najmlađoj Emi - Čula sam... kako je najbolji put za postati vila... izgubiti sjećanje... - izrekavši te nimalo prijateljske riječi, ponovno naglo skrene pogled prema sebi.

- Misliš, izgubiti srce? – prekinu je Matija.

- Izgubiti srce. - potvrdi Dunja gledajući se.

- Ali ti nisi vila! – reče Mia.

- Ali ti nisi vila. – potvrdi Matija.

- Ali ti nisi vila! - ponove u jedan glas Emanuel, Kristijan i Franka.

- Ali ti nisi vila! – povikavše sva djeca složnije nego ikada, čas promatrajući njezino lice u stvarnosti čas u Zrcalu.

- Mogla bi postati! – poviknu Dunja, ustavši.

- Ne možeš. – odgovori Franka.

- Ne možeš! – potvrdi Matija.

- Dunja ima srce! Dunja ima srce! Dunja ima srce! – povikavše sva dječica trčeći prema izlazu.

- Po čemu ste to zaključili? – ljutito viknu Dunja, na što se netko blago nasmiješi.

Ispred nje je stajala ona, Djevojka - Zrcalo i njoj se, NJOJ, Dunji, dobrohotno smješila.

- Zar i ti misliš kako imam srce? – začuđeno je upita Dunja, ali ne dobije odgovor. Odgovor se krije duboko u mojem srcu, pomisli Dunja, ali se tu misao ne usudi reći na

glas, kako je vile ne bi čule. Zar se bojim što će vile reći? – upita samu sebe, znajući u dubini duše kako se mišljenja raznih vila uopće ne boji. Očito se bojim što će reći moje srce! - zaključi Dunja i uzvрати osmijeh Djevojci - Zrcalu.

- Kako si ti mudra! – glasno reče Dunja Djevojci - Zrcalu. I odšeta prema izlazu u boljem raspoloženju nego ikada do sad.

XXV Ante ne svojom voljom upada u loše društvo Konjoglavog zbog čega je zabrinut

Ante kroz polusan osjeti nečiji uporan pogled na sebi i od nekog unutrašnje jeze naglo se razbudi. Ispred njega je stajao Konjoglavi.

- Gle... gle...gle... Koga ja susrećem usred šume! – umjesto pozdrava sumnjičavo reče Konjoglavi.

- Ma gdje sam to? Sigurno sam bio u nesvijesti! Zadnje čega se sjećam bio je neki opojan miris koji me srušio... - odgovori Ante shvativši kako sad ne smije propustiti priliku za zadobiti povjerenje Konjoglavog. – ...a...što si mi ono zadnje pokušavao reći...? - nadoveže Ante, držeći kako glumi savršeno.

- Znači i tebe su ošamutili... ali kako su te dovukli u šumu? – sumnjičavo će Konjoglavi i dalje se ne pomaknuvši s istog mjesta.

- Dobro pitanje! To bi i ja htio znati! Ali ti sve znaš o vilenjacima, njihovim čarobnim moćima i svemu ostalome...i...ti bi meni to trebao reći... Prijatelju! – glumeći naivnost odgovori Ante.

- Ajde pomoći ću ti ustati a onda ćemo nastaviti razgovor koji su nam prekinuli onaj opasni Vilenjak i njegov potrčko Ante. – odgovori Konjoglavi sad bez trunke sumnjičavosti u glasu.

- Tvrdiš kako su me onesvijestili Vilenjak i Ante? Ma vidi ti Antu u što se ovdje pretvorio: potpuno se opustio i pokazao svoje... pravo lice!? – gumeći istodobno čuđenje i zgroženost odgovori Ante.

- Odlučan je taj Ante spasiti Dunju i za taj cilj ne bira sredstva, ali uzalud mu sav taj trud kad ga ta djevojčura ne će... - podsmjehujući se, zlobno će Konjoglavi. Ante samo što nije pukao od bijesa kad je čuo riječ “djevojčura” te odmah odluči kako znepristojno sasvim neprimjereno izražavanje ne će prešutjeti.

- Molim te ne zovi je djevojčura! – odlučno prozbori Ante uočljivo ljut.

- Vidiš, vidiš, zanimljiv si mi ti... Još nedavno si tvrdio kako te TA ljepotica uopće ne zanima !? - podsmjehnu se Konjoglavi, afektirano naglasivši riječ „ta“.

- Iz tebe progovara životno iskustvo! Od kad su me zviznuli samo sam nju sanjao i od tad mi ne izlazi iz glave. – promrmlja Ante misleći kako ni sam sebi sad ne zvuči uvjerljivo.

- Amorova strijelica te pogodila a Antina otrovna šaka ju je još dublje zarila u tvoje srce! - nadovezao se Konjoglavi dok su krčili put kroz šumu.

- Antina otrovna šaka!? – glumeći ljutnju poviknu Ante – Bit će da je Vilenjakova otrovna šaka, jer taj Ante je prava kukavica...

- Taj Ante je sad sigurno ljubomoran na tebe! Kao i ti na njega? – podsmijehujući se Konjoglavi prekine uzrujanog Antu – Toliko je ljubomoran a ti ne znaš ali ja znam što ti ne znaš: tko sve njima pomaže i prenosi im poruke i znanje o događajima... – povjerljivo nastavi Konjoglavi.

- Ma o kome sad pričaš? – glumeći čuđenje Ante se u sebi nasmije.

- Ima jedan Mačkopas... – naglo stišanim glasom reče Konjoglavi.

- Mačkopas? - šapćući izusti Ante, jedva susprezajući smijeh.

- Mali tijelom ali velike snage! – promrmlja tiho Konjoglavi dok se nesigurno i oprezno osvrtao oko sebe.

- Misliš da je tu negdje blizu? – podbode ga Ante, koji se također počeo oprezno osvrtati oko sebe ali u sebi se smijući.

- Mogao bi biti... brz je i spretan... ali ne zna sve o meni, premda misli kako zna! - povjerljivo će Konjoglavi.

- A što to ne zna? – dočeka ga Ante znajući kako je sad čas za steći prednost u ovoj za njega neizvjesnoj situaciji.

- Ne zna tko me šalje, koliko nas ima i kud sad žurimo.

- Dobro je što si i mene uračunao. – povlađujući potapše ga po leđima Ante.

- Nego što: ti ćeš itekako biti koristan suparnik tom Anti!

- Znači ti misliš... kako bi je mogao preoteti Anti... zadržati tu ljepoticu... osvojiti njezino srce i vezati je za sebe - i s njom put kući...

- Tko je rekao kući? Ti si sad naš a i ona će uskoro biti! – značajno reče Konjoglavi a na te riječi Ante se ponovno - naježi. Nije mogao pojmiti zašto ga je Vilenjak naglo napustio i što bi treba raditi sljedeće. Pobjeći ili ostati, pitao se ali za bijeg još nije bilo prilike a ostanak je sigurno značio kako će upasti u puno, puno lošije društvo.

XXVI U Dunji se pokreće sjećanje i jaka želja za povratkom kući

Dunja u dobrom raspoloženju pride minijaturnom stablu oko kojeg su već stajala sva djeca.

- Tu je nešto tvoje! – dozva je Matija i stade trljati ruke.

Na grančici stabla njihao se mali medaljon. Dunja ga oprezno uzme u ruke i još opreznije otvori. Na jednoj strani medaljona ugleda svoje lice a na drugoj Antino iz razdoblja dok je nosio naočale. Isprva nije osjetila ništa, ali kad na fotografiji ugleda lančić sa zlatnim križićem usporedno posegne za njim u stvarnosti, ali ga na njenom vratu ne

bješe. Tad joj u sjećanje dođe trenutak kad joj je Ante uručivao križić koji joj je bio negdje ispao i za kojeg već bješe mislila kako ga je izgubila... ali kad i gdje se taj događaj zbio? - Ante je netko doista moj – pomisli Dunja ali ništa ne reče djeci.

- Mi smo sve vidjeli. – reče Kristijan.

- A jeste sve doznali? – upita ga Dunja.

- Sad ćeš nam TI reći – umjesto Kristijana odgovori Franka.

- Imala sam zlatni lančić sa zlatnim križićem oko vrata... jeste ga možda vi pronašli: tu na slici ga nosim, ali na sebi ga sad ne vidim.

- Možda ga ON ima i za tebe čuva – prozbori Matija upirući prstom u Antu, ali nekako odveć pokunjeno...kao da bi najradije on sad bio taj koji će darom usrećiti Dunju.

- On mi je dao medaljon. A zašto kod sebe još drži križić? – upita Dunja više sebe nego druge.

- Ja mislim.. – stidljivo se uključi u razgovor Mia – Ja mislim...da bi ti on uručio i medaljon i križić da ih je za tebe čuvao oboje, ali očito oboje nije imao kod sebe. Možda ga čuva kod kuće?

- Ma Ante uvijek najdraže stvari nosi sa sobom: najbitnije ne čuva kod kuće! – odgovori Dunja.

- O....O....O....- zadive se djeca a Dunja tek tad shvati što je upravo bila rekla.

- On je netko doista TVOJ! – duboko uzdahne Matija.

- Hoćeš biti i MOJA? – upita Franka.

- I moja! – doda najmanji, Emanuel.
- I moja! I moja! – povikaše sva dječica.
- Ma sigurno i vi jedni drugima poznajete navike. – odgovori Dunja ne razumijevajući pitanje.

- Mi svi ovdje imamo ISTE navike. – odgovori Matija.

Dunja se snuždi. Ovakav odgovor nije očekivala. Sad zna: tu više ne može ostati. Ona ima drukčiji život od ovog: život u kojem svatko ima svoje zasebne navike, tajne za koje nitko drugi ne zna, život u kojem... dalje se više mogla sjetiti razlika.

Ali već se dovoljno sjetila...

- Sad sam ista kao i vi! – odjednom se djeci oduševljeno obrati Dunja. - Vi ste se sjetili Božića i Uskrsa a ja svojeg zlatnog lančića i kakvu naviku ima Ante!

- Mi smo još uvijek tu, umjesto sa svojom rodbinom i nablžima s kojima smo uvijek proslavljali blagdane. – snuždano odgovori Matija.

- Sigurno postoji netko tko će nam osvježiti sjećanje i pokazati put kući... iz ovog labirinta Čarobnog Vrta – optimistično odgovori Dunja.

- Možda Ante... jer ti je uručio medaljon... možda će nas on sve odvesti kući! – usklikne Mia.

- Uručio mi je medaljon dok sam spavala i sanjala... a sad mi se više, valjda od uzbuđenja, uopće ne spava! – odgovori Dunja.

- Idemo do cvjetnih livada zaplesati! – doviknu joj Matija. Najviše od svega sad ju je htio primiti za ruku i s

njom zaplesati pod istim maznim vjetrom.

Sva djeca potrčase za Matijom. Zašto ne? – pomisli Dunja ali se odmah predomisli. To bi i htjele vile, pomisli: da se prepustim svim ovim blagodatima i zaboravim na svoj život: na svoj pravi život. Otiđe u suprotnom smjeru. Ovdje sam sigurna, hodajući sama, a ne kao onda kad me Ante spasio od... i taj čas je obuzme sjećanje.

- Sjetila sam se! Sjetila sam se! – viknu na sav glas Dunja.

Taj čas se nebo zamračí, olujni vjetar donose nevrijeme a jeziv i nadmoćan smijeh he...he...he...he... prolomi se kao grom u oblacima.

CREDITS

*Autorica književnica i knjižničarka
Marisstella Otek (S..Čižmešija)*

*zajedno sa svojom djecom Martin
Čižmešija i Anika (Ana Marija
Čižmešija) a tijekom njihovog
djetinjstva u Zagrebu (CRO)*

*napisala je prvi dio svojeg prvog
romana za djecu*

*"ZAVJET IZVORA ŽIVOTA :
DJECA ČAROBNOG VRTA".*